

БОРБА®

Хорото родно въ ритъмъ ме молѣе
на спомени отъ миналитѣ дни.
За тебъ, Родино, страдахъ и копнѣехъ,
въ очакване на нови сѣдбини.

Бъди благословена, дълговечна!
Въ сърдцето ми – дѣховенъ връхъ!
Живѣхъ съ тебъ и въ тебе ще се върна
да доживѣя сѣтния си дѣхъ!

Виолета Борисова

Никога не ще забравимъ!

Свещеникъ Стефанъ Попвасилевъ отъ Перущица

Една отъ хилядитѣ невинни жертви, убити въ България безъ сждъ и присжда, непосредствено следъ 9 септември 1944 г. въ времето на жестоко комунистически тероръ. Цѣлиятъ му праведенъ животъ е примеръ за себепредаване, за вѣрно служене на Бога, на хората и на свидното ни Отечество. За насъ, децата му, и за всички, които го познаваха, той бѣше олицетворение на християнска любовъ, благодать, духовна щедрость и хуманизъмъ.

Борбата срещу “враговетѣ на народа” следъ 9 септември 1944 г. засѣгна жестоко и духовенството. Българи убиваха българи! Въ повечето случаи само защото сж свещеници, учители, царски офицери, адвокати, кметове, полицаи. А крайната цель, неясна за физическитѣ убийци, но преследвана фанатично отъ тѣхнитѣ партийни ръководители, е обезглавяване на българската интелигенция, лишаването ѝ отъ духовни водачи, отъ личности, на които хората иматъ довѣрие. Времената удивително приличатъ на срѣдновековнитѣ методи на потурчване и помохамеданчване на българитѣ – щомъ попълъ сложи чалма, цѣлото село следва неговия примѣръ. Сждбата бѣше предопределила свещ. Стефанъ да впише името си въ най-новата ни история, напоена съ кръвь, сълзи и страдания.

Георги В. Тоговиченъ отъ Брацигово

Младежтъ, пълень съ енергия, благороденъ духъ и доброта на 25-годишна възраст решава да продължи образованието си въ Духовната семинария. Той иска да се отдаде, да стане свещеникъ и да проповядва Христовото учение.

Това не се харесва на комуниститѣ въ Брацигово. За тѣхъ религията е врагъ, който трѣбва да бжде унищожень. Това е и сждбата на Георги.

Единъ день следъ дълги часове надъ книгите той отива на разходка извънъ града. Тамъ бива застигнатъ отъ неговитѣ убийци, които се опитватъ да инсцениратъ автомобилень инцидентъ. Но Георги е още живъ. Тогава тѣ пренасятъ и захвърлятъ тѣлото въ гората.

Родителитѣ на Георги го търсятъ напраздно. Когато най-после труптъ е намѣренъ, диви животни сж разкъсали ржце, крака, глава.

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

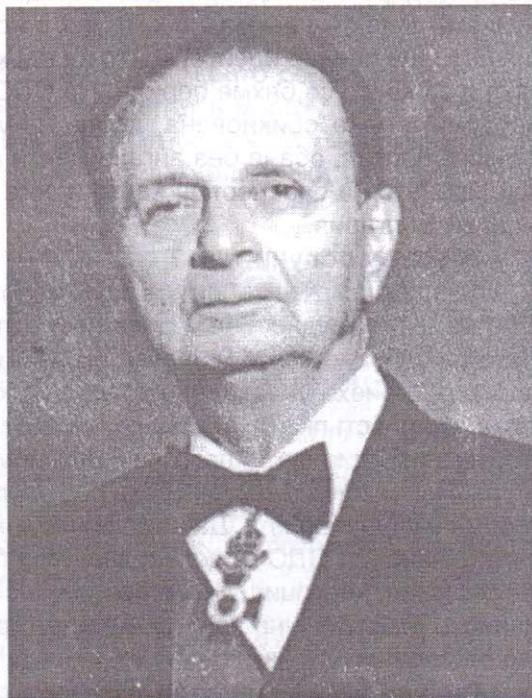
Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 51, брой 6

Книжка сто четиридесетъ и четвърта

Ноември 2002

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Водачъ на Българските национални легиони
преди 9 септември 1944 г. въ България
Председателъ на Българския националенъ
фронтъ следъ 9 септември 1944 г.
въ емиграция

Сега почетенъ председателъ на БНФ (Инк.)
На снимката д-ръ Иванъ Дочевъ е съ органа
“Св. Александъръ” първа степенъ, съ който
Н.В. царъ Симеонъ II го награди презъ 1982 г.
за половинъ вѣкъ служба на народъ и Родина

Д-р Иван Дочев – Политическото положение в България Емиграцията на младите хора: “Спасението е във връщането към земята”

Обвиняваха ме, че съм фашист, като цитираха моята книга “Кои сме и за какво се борим”, издадена през 1938 г. В нея пиша, че ние, българите в България, ще трябва да намерим начин да се подпомагаме заедно и да се стабилизираме в живота, да увеличим броя на нашите деца. Викат ми – да, ама вие говорите за българи, а има турци, евреи, прочие... Че има ли някой да забранява в България да има джамия, синагога, просветна организация? Да си правят каквото искат за себе си, но и ние, българите, трябва да увеличим нашия брой и да се подпомагаме, като останем в България. И в книгата съм казал – ако не го направим това нещо, ще дойде време ние, българите, да сме малцинство в България. Ние накъде отиваме? Този въпрос много ме тревожи, защото мислим как да осигурим на младите хора място в живота, прехрана и създаване на свое семейство. Сега какво става? Нашите младежи се юрват от университет на университет. – На сто места

кандидатствам, където ме приемат. Всяка година завършват десетки хиляди, излизат от университетата, а по тяхната специалност няма работа. Няма да стигнем далеч, защото даваме на хората образование и ги правим безработни. Правим ги излишни в България. Тръгват да търсят по Европа и Америка препитание... Вече изтървахме едно поколение, започва второ. Нашето спасение според мен е връщането към земята. Голямото мнозинство от младите хора да се върнат към земята. Това не е привлекателно, обаче няма друг изход.

Г-н Дочев, какви задачи си поставяше Българският национален фронт в САЩ?

– Единственото, което можехме да правим, беше да осведомяваме колкото може по-широко американското обществено мнение и отговорните фактори във Вашингтон за истинското положение в България. Фактически демократите почти не се интересуваха от съдбата на България. Републиканците бяха нашите поддръжници. И затова всичките ми срещи бяха с републикански президенти. Когато Рейгън стана президент, Америка стопроцентово застана срещу комунистите в Русия и в наша подкрепа. И другите не ни пречеаха, интересуваха се, но самият Рейгън беше човек с убеждения.

– Какво Ви накара да оставите Америка и да се върнете в изживяващата криза България? Завърнахте се с две смъртни присъди...

– Те и сега не са отменени. Трагедия. Още навремето комунистите попречиха за приемането на закон за отмяна на присъдите от т.нар. народен съд, а трябваше всеки поотделно да повдига въпроса. Самият Филип Димитров ми каза, че ако отменят със закон смъртните присъди от народния съд, ще ги обвинят, че реабилитират фашизма. А къде бяхме ние да завеждаме дела поотделно? Когато се върнах през 1997 г., подадох молба за отмяна на моите присъди и се оказа, че законът имал определен срок и той е изтекъл... А аз бях на оня край на света. Защо трябваше да има срок?...

– Защо не останахте в България през 1991 г.?

– Тогава дойдох да помогна в изборите. Ходих, агитирах, правих събрания, но... претърпях големи разочарование. Констатирах, че нашите, новите от СДС, които бяха противници на

комунизма, всички тези хора – не искам никого да оскъря – те са родени и живели по време на комунизма и не са се освободили от това, което комунизмът им беше насадил.

– Останаха ли тези разочарования през всичките 13 години след 1989?

– Знаете как се развиха събитията, какви правителства се изредиха, докато докараха отново да се върне комунизмът и да дойде Виденов. Но той се провали и аз искрено смятах, че този втори провал веднъж завинаги ликвидира комунизма. Затова се върнах в последните дни на декември 1996 г., за да взема участие в протестните събрания, за да се чувствам морално задоволен, че нещо е станало. Но какво стана? Едни се смениха, дойдоха други! Може би беше малко по-добре, отколкото Виденов, но не се ликвидира опасността от реставрация на комунизма. Ние очаквахме, че като дух и идеология СДС ще понесе идеите, които ни вдъхновяваха и за които се бяхме борили. Но СДС се преобърна в една обикновена, добра, демократическа партия, обаче без ангажименти към ликвидирането на опасността, която и сега застрашава България.

– Защо се получи така?

– Аз приемам, че икономическото положение беше много трудно и че чудеса не могат да се направят. Обаче моето мнение е, че тези господа, които приеха управлението, не си поставиха за задача стъпка по стъпка да оправят нещата, не ликвидираха цялата червена номенклатура. Нейни представители бяха под различна форма в управлението. Да не говорим как се увлякоха някои от СДС в сделки, в лично благодетелстване, корупция. Не се прояви себеотрицанието да служат на народа и да не търсят нищо за себе си.

– Това ли изведе на политическата сцена НДСВ?

– Първо, народът констатира, че докато хората мизерстват, политиците се благодетелстват. Оттам нататък – не намериха достатъчно сили да се справят с трудностите. Трето, проявиха некомпетентност. Падането на СДС от власт не беше отрицание на неговите постижения, а отричане на партията. За НДСВ. Аз лично познавам цар Симеон повече от 40 години. Моето мнение е, че той е Цар на България, наследник на престола и не биваше да сли-

за от висотата на положението си и лично да се намеси в политиката. Аз съм му го казвал през 2000 г. Имахме и кореспонденция. Поддържам това мнение и сега. Той трябваше с всички си авторитет да подкрепи едно обновително национално движение и да даде подкрепа-та си на подобрени добри хора, а не да стане председател на партия и министър-председател. Защото той трябва да знае, че не може да не бъде оплюван, критикуван. И който и да беше, ще дойде време рано или късно да бъде захвърлен на боклука. Това е политиката. А специално за него този процес ще се развие много по-бързо.

– Различно ли е отношението Ви към Н. В. Симеон Втори и към г-н Симеон Саксбургготски?

– Аз разделям нещата. Разделям цар Симеон и неговата партия и неговото правителство. За мен цар Симеон е извънредно начетен, подготвен човек, който се ползва с лично доверие и авторитет в много страни, включително и в Америка – не като министър-председател, а като бивш български цар. Той може да

бъде много полезен и аз вярвам в неговото добро желание да направи нещо за България. Виждам, че той има качествата да го направи. Сам обаче не може. Той трябва да намери екипа, хората, които да го извършат.

– Симеон Втори отговаря ли на Вашите разбирания за отстояване на националния идеал?

– Ние отиваме малко по-далеч, по-крайни сме от него, но той е българин, родолюбец, патриот, който желае доброто на България. Не е антикомунист като нас, но е националист. Гледа и е възпитаван като цар. Той иска да бъде с всички като с българи. Това му пречи като министър-председател, защото не може да се отнася като партиен лидер с противниците си. Той смята, че няма противници.

– Може ли Симеон Втори да бъде живият мост между национализма от времето на детството му и българския национализъм от началото на XXI век?

– Аз смятам, че може. Ако не бъде компрометиран – да.

От публикувани интервюта

Изъ книгата “Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България”

Комунизмътъ като идеология и система е въ противоречие съ натурата на човѣка – противоположна съ неговитѣ вродени качества, наклонности, стремежи и инстинкти, които различаватъ хората единъ отъ другъ и които сж основата на прогреса. Съгласно комунистическия разбирания хората не се раждатъ различни, а по-късно въ живота, съобразно съ това въ какво общество и при какви условия живѣятъ, се оформя тѣхниятъ характеръ и различия. Единъ отъ главнитѣ принципи на комунизма е изравняването на всички чрезъ поставянето имъ да се развиватъ въ едно и сѣщо общество и при едни и сѣщи условия. Въ действителностъ резултатитѣ сж отрицателни, защото този принципъ е противоприроденъ и защото не е възможно условията и обществото да замѣстятъ качествата по рождение, тѣ само могатъ да ги подобрятъ или влошатъ. Условията, при които човѣкъ е поставенъ да живѣе въ комунистическата държава, убиватъ естествения стремежъ къмъ прогресъ и подобрене, ограничаватъ личността и като така способниятъ и надарениятъ не може да се прояви и развие, което отъ своя страна се отразява негативно върху напредѣка на обществото въ страните подъ комунистическа властъ и влошава тѣхното социално и икономическо състояние.

Архивите
са живи

Имаше такъв закон!

Годината е 1947. Указ № 8. Президиумът на Народното събрание постановява: “Да се обнародва чрез отпечатване в Държавен вестник законът за лишаване от право на пенсия лица, проявили фашистка дейност, гласуван от Великото нар. събрание в 129-то заседание на 18 дек. 1947 г.” (Държавен вестник, бр. 9 от 14 януари 1948 г.).

“Чл. 1. Лишават се от право на пенсия, начиная от 1 юли 1946 г., лицата, които получават лична или наследствена пенсия за изслужено време, за инвалидност, народна, земеделска и друга държавна или от разните пенсионни фондове, ако след 9 юни 1923 г. са проявили или проявяват фашистка дейност.

Не могат да получават наследствена пенсия и наследниците на такива лица...”

Под ударите на този закон са наранени много граждани, живели достойно и дали всичко от себе си за възраждането на България.

Божидар Антонов Здравков – гр. Пловдив. Пенсията му се намалява, като се анулират всички онези години като офицер през войните 1912-1918 и като кмет на Пловдив 1932-1939. По неговите думи това са най-съдържателните години от неговия живот.

Като кмет с помощта на пловдивчани превръща тепето “Бунарджика” в един от най-хубавите паркове на града за отдих и развлечение. От нищото градът забогатял с нова забележителност... Има завършени 10 училища и други 4 в процес на изграждане. Построени са: старчески дом, детски ясли, дневни детски домове, стационар за туберкулозно болни, модерна клиника. Оформят се булеварди, улици. Той е бил най-възторженият помощник на г-р Обрейко Обрейков за утвърждаването на пловдивския мострен панаир. Той е бил един всеотдаен, делови кмет. Кмет за всички. Неговият кабинет е навсякъде – в общината, в дома му, на улицата... Той е сядал в каруцата до кочияша и пътно е изслушвал жалбата му. За съвременниците му той е най-честният кмет на Пловдив... Тези години “законът” определя за фашистки и ги анулира. Следват жалби, разочарования до болка. Месец преди смъртта пенсията му е възстановена. През двехилядната година признателните пловдивчани заслужено обявиха Божидар Здравков за кмет на столетието.

Иван Иванов Миндиликов – кмет на Плевен два мандата 1924-1931 г., е допринесъл много за благоустрояването на града и неговото духовно израстване. За неговата дейност можете да прочетете в наскоро отпечатаната книжка – “Кметът Иван Миндиликов и неговото време” от Маргарита Господинова Дешкова, чиято промоция се състоя на 16 юни т.г. в Плевен. Иван Миндиликов умира преди 1944 г. Същият “закон” лишава невръстните му деца от наследствената пенсия.

Бальо Калчев Орешаров от с. Махалата (Пелово, днес гр. Искър), Плевенско. Пенсионният съвет при ДИОО в заседанието си на 22 февруари 1952 г. разглежда пенсионната преписка № 56123 на Б. К. Орешаров и сведенията, дадени от Окръжния народен съвет Плевен с писмо № П-87 от 12 февруари 1952 г., от която се вижда, че пенсионерът преди и след 9 септември 1944 г. има фашистки прояви... И съгласно познатия ни вече закон пенсията за старост на същия се прекратява от 1 октомври 1951 г.

Кой е всъщност Бальо Калчев Орешаров? Коренът му е от с. Абланица, намиращо се между Ловеч и Троян. Дядо му Иванчо Орешара е убит от турците и е погребан в една от църквите в Ловеч по пътя за Севлиево. Баща му Калчо е най-малкият син на Иванчо Орешара. Още юноша на мегдана сред хората той захвърля феса си и го стъпква с крака. Нануска родното си село и се озовава в Махалата. Тук той укрепва... По тия места е бивал Левски. Основан е революционен комитет, чийто член е бил и Калчо... Създава семейство. Бальо е първородният му син (1876 г.). Ученолюбив, той завършва земеделското училище в Садово, където негов любим учител е бил Янко Забунов, под чието ръководство е работил за основаването на Земеделския съюз. Освен това е основател на Земеделската дружба в Махалата. Пръв засажда лозе с американски сорт. Обучава младежи в тази новост. Завършва в Свищов трикласното търговско училище... От 1925 до 1927 г. е касиер на училищното настоятелство, което разполага с училищен фонд земя над 4700 дка, разделена на 176 парцела, давани чрез търг под наем на населението. С приходите от тази земя са се поддържали училищата. В тези три години се надстроява централното училище

и се построява театралният салон... Близо 20 години той е държавен бирник в Лом, във Варна, Шумен и в Махалата (общо на 4 села), без да е имало оплакване от финансово насилие. Пенсионира се през 1933 г. Продължава да се занимава със земеделие.

Идва 9 септември 1944 г. На сцената се явява Тонто (Тодор Маршинов Гложенски) и другите около него. Б. К. Орешаров е обявен за "кулак, народен враг",

изписано на големите му порти с големи черни букви. Загължават единствения му син заедно със семейството си да напусне бащиния си дом. Пенсията е прекратена. Не остава нищо друго освен да умира. Недоचाкал отговора на жалбата си, през същата 1952 г. той умира. Орлите умират сами... Умира синът на юначните балканджии.

Такъв закон имаше...

Р. Хр. МАНЧЕВА

Критично

Милко Мушилов,
Монтичело, Илиной,
САЩ

За чуждицитъ и чуждитъ българи у насъ

"Родна речъ омайна, сладка,
що звучи навръгъ край менъ..."

Попагна ми отъ Интернетъ статията "Русия поведе съ 3:2 въ офертитъ за Булгартабакъ" на вестникъ "Капиталъ", май 2002 г., брой 19, отъ Поли Михайлова и Николай Стайков. Започнах да я чета първо съ интересъ, следъ това съ разгразнение и накрая я захвърлихъ преди да съмъ я свършилъ, съ истинско негодувание: нашиятъ хубавъ, звученъ езикъ въ тази статия – написана отъ "интелигентни" българи – бѣше напълно осакатенъ, окастренъ и печално видоизмѣненъ. Неумолимиятъ скалпелъ на нашиятъ съвременни "културтрегери" бѣше жестоко присагилъ въ живото тѣло на вѣковната ни речъ купъ чужди думи, заети съ ненаситенъ апетитъ отъ прецизно английския езикъ. По тази причина статията се оказа не само единъ пъленъ провалъ отъ гледната точка на осведомителенъ източникъ, но – още по-тъжно – една нескъпна какафония отъ бездарно съчетание на хубави, ясни български думи съ чужди и "купешки" нелепости. Това пагубно свръхусилие да се представятъ предъ читателитъ си като кремъ на съвременния литературенъ елитъ, да се поставятъ на най-високото ниво на висшъ журналистически интелектъ – авторитъ въ действителностъ изпъкватъ просто като жалки, комични фигури. Бѣлитъ конци на единъ иначе прилично ушитъ черъ костюмъ личатъ отдалече и му отиватъ като на свиня звънецъ. Калниятъ порой отъ чуждици – преди отъ руския, а сега отъ английския езикъ – е лесно обяснимо, но фатално явление между срѣдитъ на нашата съвре-

менна интелигенция. Такива обожатели на "чуждото" наивно се превръщатъ въ палачи на своя собственъ, майчинъ езикъ и като последица – гробкопачи на своя народъ и държава. Това имъ безотговорно поведение обаче не ги прави по-умни отъ другитъ. Ако тѣ желаятъ да покажатъ таланта си по владѣне на чужди езици, това би било дори похвално, ако понекога решатъ да пишатъ или говорятъ **изцѣло** на чуждъ езикъ по вестници, радио и тѣмъ подобни срѣдства на съобщения – но не да създаватъ едно грозно, митологическо чудовище, имащо конска глава, лъвско тѣло, птича човка, змийска опашка и човѣшки рѣце. Тѣхнитъ неумѣстни литературни хирургически присаждания въ нашия гальовенъ български езикъ правятъ изказванията имъ направо не-смилаеми и непостигащи целта си. Само оня денъ, при приятелски разисквания, единъ младъ български студентъ въ Америка ни заяви, че тенденцията за масова употрѣба на чуждици въ нашия езикъ **се поощрѣва** отъ учителитъ въ нашиятъ училища. Азъ го слушахъ изуменъ и не можехъ да повѣрвамъ, че сме стигнали до едно такова духовно и самоубийствено падение! Ако това е наистина така, то на нашата нещастна Родина не ѝ трѣбватъ външни неприятели – ние сами си произвеждаме такива съ завидна охота – за радостъ на съседитъ ни, които години наредъ се мъчеха да постигнатъ точно това същото въ поробенитъ ни чисто български територии отъ тѣхъ. Боже, пази България отъ приятелитъ; отъ външнитъ неприятели, вѣрвамъ, че все още

можемъ да се справимъ. Ако Паусий и Иванъ Боговоръ биха чули това покварено бръцоле-вене, то тѣ биха се обърнали въ гроба си отъ мъка и срамъ!... Сега тукъ, поради липса на място, извадихъ по-грубитѣ чуждици отъ прословутата статия, циментирахъ ги съ малцината останали тамъ български думи, та по-голу предлагамъ сбито онова отвратително авторско бездарие за безпристрастното мнение на нашитѣ читатели – нека тѣ сами да сждятъ!

Въ крайно съкратена и свободна форма на преводъ статията уведомява, че: “Парламентътъ прие стратегията за **приватизация** на “Булгартабак Холдинг” и като резултат **консорциуми** за покупка на **холдинг**а ще се насърчават, след като повечето от кандидатите за българския **монопол** се оказаха дълбоко **законспирирани**. Агенцията за **приватизация** (АП) съобщава за **индикативни оферти**: един от четирите кандидати е **консорциум** “Метатабак”, а петият е унгарски **филиал**. Три от петте фирми, подали **индикативни оферти**, имат пряка връзка с Москва, но най-**колоритни** на този **етап** е **консорциумът** “Метатабак” заради връзката си с руския **бизнесмен** М. Чорни, който беше обявен като един от акционерите на “Метатабак” чрез **офшорната** си фирма MCG **холдинг**. Негови **партньори** в **консорциума** са руската “Союзконтрактабак” и “Мета контакт лимитед”, като първата е **де факто** свързана с Чорни, а също е **партньор** на “Шумен БТ” – искайки да стане **ексклузивен дистрибутор** на български цигари в Русия, въпреки че **лицензът** на фабриката е Подолск е фалшифициран, а производството и **дистрибуцията** там бяха спрени. В отговор “СК-табак” обвиниха директора на българския **холдинг**, че няма нито един договор с руска фирма за **дистрибуция** на български цигари. Третата фирма в **консорциума** – “Мета контакт лимитед” също е **офшорна**. Втората **оферта** е на “Табако Холдинг” със Соломон Майер – вносител и **дистрибутор** на битова електроника в САЩ, който също **инвестира** в недвижими имоти. Третият кандидат в руската линия е банка “Одинцово” с интерес към **холдинг**а и с намерение да подаде **оферта**, макар че “Одинцово” е малка **инвестиционна** банка, но в **партньорство** с руската “ИБГ Никойл”. “Дойче банк” – Лондон – голяма западна институция с **имидж** – също изказва интерес към “Булгартабак Холдинг” с

офертата да го купи като цяло, но по всяка вероятност за **преструктуриране** и вторична продажба на **холдинг**а. Банката участва в българската **приватизация** във връзка с фармацевтичните заводи в Дупница, Троян и Разград. **Офертата** на петия неизвестен купувач се пази в тайна, но се знае, че е една от петте големи компании в **бранша**, с планове за **експанзия** в Европа. “Централ Вексел унд Кредитбанк” вече не съществува, тъй като тя върна **лиценза** си през 2000 г., въпреки че тя се спрягаше като петти купувач. Ако се **абстрахираме** от петата неясна **оферта**, един от другите купувачи – Александър Михайлидис – признава, че интересът му е към тютюневия **бизнес** на Булгартабак, а в състава на “Табако Холдинг” производител на цигари няма. В края на краищата българските **приватизатори** могат, подобно на чешките им колеги с **телекома** си – да започнат нагдаването отначало, въпреки наличието на две **оферти**, за които нашето правителство може само да завижда.”

Слава Богу, това е краятъ на статията, където Елинъ Пелинъ би въздъхналъ и казалъ: “Темно, брате, темно – като въ катраница; нито ясенъ месецъ свѣти, ни ясна звезда.”

За ония отъ васъ, драги читатели, които, за срамъ, не сте разбрали горната илюстрация на броденъ литературенъ багажъ – азъ мога само да се включа въ вашитѣ редове и да се обърна къмъ нещастнитѣ автори съ долното заключение, написано напълно въ тѣхния стилъ:

“Анализирайки симптомитѣ на вашата парадоксална илюзия, абстрахирайки се отъ максимумитѣ и минимумитѣ на ситуационната комплицираностъ на единъ по-толерантенъ манталитетъ, дистанциранъ отъ всѣкакви априори рейтинги на тривиални приоритети и просперитети, съ респектъ къмъ компроматитѣ на глобалния бумъ като ресоръ на кешъ и идентифицираната каризма на нашитѣ де факто офшорни корифеи – то виждаме, че “*turage factum mi reson d'etra*” остава стриктно въ вашия имиджъ.”

За такива литературни недоносчета тукъ американцитѣ иматъ отлично обяснение съ блестяща логика: “If you can't impress them with knowledge – dazzle them with bullshit!” Много върно!

Е, вървамъ сега да сме наравно по точки. **Чао!**

Роголюбие

Неофит Бозвели: Българин се рогих и живях, българин ще умра!

Близо четири десетилетия борбата за църковна независимост бе фокусът, който събра в едно усилията на целия български народ. На гребена на тази народна изява трябва да търсим дейността на **Неофит Бозвели (светското му име е Никола Петров)** – внушителен символ на героизма и страданието в името на Отечеството. Безстрашен народен будител, на когото “расото съответства толкова, колкото и на Левски, когато е бил дякон”.

Вероятно ученик на Софроний Врачански, той твърде рано напуска родния си край Котел и заминава за Хилендарския манастир. Желязната му упоритост, издръжливост и постоянство – истинско въплъщение на българския дух, му помагат в трудния път на суровата борба. Като таксидиот на Хилендар Бозвели пристига в Свищов, където учителства 18 години. Тук издава и своето “**Детеводство**” през 1835 г. – интересна и много полезна за времето си школка енциклопедия. Не остава на заден план и обществената му дейност. Огнени са беседите му в защита на българщината, застъпничеството му пред официалната власт, големите грижи при възстановяването на опустошенията в Свищов по време на Руско-турската война от 1809 до 1812 г. Всичко това заслужено му спечелва името на народен водач и закрилник. Следващата стъпка в живота му е логична и съдбоносна за общонародното дело.

През 1839 г. в Цариград става “двигател” на църковния въпрос. Повече от 30 000 български занаятчии и търговци, мнозина от тях будни и предприемчиви хора е приютила османската столица. Към тях насочва своите усилия борецът за народно самосъзнание, пламенният патриот, възторженият трибун и оратор Неофит Бозвели. Пръв възвестява смелите искания да се създаде общобългарски ръководен център, който организирано да действа пред Високата порта за признаването

на българската народност, смесвана дотогава с гръцката. Щедро раздаваното злато заселява пратениците чорбаджии. Силен е отпорът както за признаването на българската народност, така и за създаването на българската печатница. Великият “страдалец” остава чужд на отчаянието. Разочарова се само от “слабоумните люде”, но не и от делото, което е смисълът на живота му. В борбата с официалната власт, с обигите и насилията над беззащитното българско население, произволните данъци и др. блести високият морал на Неофит Бозвели, неговата безкористност, роголюбието му, животът му като българин.

Обвинен във вражеска дейност в империята сред българското население, непокорният борец за българщина споделя нееднократно съдбата на заточеник, затворник, страдалец. С несломим дух Бозвели подхваща отново борбата за духовно-културна свобода на българите. Буйният и страстен нрав на Неофит Бозвели, допълен от хладния разум на Иларион Макариополски, с неговото умение да убеждава “по-развитите умове” ражда и първата конкретна програма за борба против чуждото духовно владичество. Неуспехите отново не отчайват, а събуждат порив за нови дела в полза на народа български. “**Мату Болгария**”, най-значителният му труд, отнесен и до най-отдалечените хижи, неговата омраза към враговете на българщината вдъхва у докосналия се до тази литературна творба любов и вяра в бъдните на България. В залеза на своя живот Неофит Бозвели спокойно прави своята равносметка: “Българин се рогих, българин живях и българин ще умра” (юни 1848 г.). Равносметка реална, достойна, за да се нареди в безкрайния низ от светли имена на народните ни будители.

Елена ВАЧЕВА

Дискусионно

Банковата афера – люпилня на олигархията

Тайният съюз между политиката и парите отгледа мафию,
която консумира България

Продължение от бр. 5

Между 15 и 18 милиарда долара бяха задигнати от България за последното десетилетие. Те “захрана” мафиотските “наказателни отряди”, както личи от личната кореспонденция на покойния Луканов с премиера, и напълниха списъците на мъртвите финансисти.

Обаче огромните суми не паднаха от небето. Те са ограбени от държавата ни и спестяванията на гражданите благодарение на добра предварителна работа и организация.

Как стана това?

СОЦИАЛИЗМЪТ ЗАСИЛИ КРАЖБАТА...

С две решения на Политбюро на ЦК на БКП и Министерския съвет започва банковата “реформа” в страната. Преди тях финансовият капитал у нас се води по закона като “общонародна собственост”.

Първата крачка към голямото разграбване се прави още през 1987 г. Тогава се създават специализирани отрасли банки. За тяхна нормативна основа служи новият Правилник за банките. Той прокламира “социалистическата акционерна собственост”. Абсурдната правна форма, каквато няма никъде по света, е удобната дреха, в която се облича хем разделянето на държавата от банките, хем и възможността за частно участие в тях. Например в “Минералбанк” дялове и акции са разпродадени почти веднага след това.

Замисълът е прост – висшата комунистическа номенклатура да започне да пребарва парите на България, спестяванията на гражданите ѝ и отпусканите от чужбина заеми. Естествено до този грабеж ще бъдат допуснати само тя и нейните поставени лица.

19 май и Протокол 19 от 28 август 1989 г. на Министерския съвет. Така е одобрена “Концепция за приватизация на държавните банки със 100 процента държавно участие”. Наближават големи събития – предизвиканите изкуствено “революции” от върха на БСП и време за губене няма. Затова този път използваната терминология е откровена почти до бруталност.

Другата “революционна” новост в него е идеята за разпродаване на банките на “трудещите се”, които ще влязат в тях без право на глас. Блестящият маньовър по-късно бе приложен от почти всички частни банки. Например при капитал от 1 млрд. лева, набран от хората, само 1 до 5% – но с глас,

стигаше за пълен контрол над финансовата институция.

Дни преди историческия 10 ноември 1989 г. се пръква **поредното решение – на 25 октомври 1989.** То дава право на новоучредените банки да продават до 80 на сто от капитала си. След като основите на “пазарната” икономика за своите хора бяха положени, дойде и рухването на вече безполезния социализъм.

...И САМИЯТ ТОЙ Я ОСЪЩЕСТВИ

Чрез скроения в двата документа тертип бившите клонове на БНБ в София и навсякъде по страната трябваше да се преобразуват в самостоятелни банки. От тази крачка започва големият грабеж. Много от новоизлюпените банки раздават на поразия кредити на определените от партията лица.

От онази година – 1987, до март 1991 г. са купени акции от различни лица – фирми, граждани и кооперативи за 243 млн. тогавашни левове. Български и небългарски резиденти прибират още 118 млн. лева капитал. Общата сума представлява една четвърт от размера на банковия капитал у нас – без БНБ, ДСК и Булбанк.

За шест години демокрация нито един ред и нито една цифра досега не бяха оповестени публично. Защото “светая светих” на заграбването на разпределителните центрове на парите не беше нищо друго, освен преобразуването на политическата диктаторска власт в много по-здравата и сигурна икономическа власт на богатството.

СТАРТЪТ НА ГОЛЕМИТЕ ПАРИ

В схемата на ограбване на националното богатство останаха неизвестни още няколко кадъра.

Средствата от тайната приватизация на банките трябваше да постъпват в БНБ като основен темен акционер. Правилото е записано в чл. 2, ал. 2, т. 2 на цитираното вече постановление от 19 май 1989 г. Засага никой не е научил внесени ли са наистина парите, или не. Сумата е около 362 млн. тогавашни лева. По онзи благодатен курс те бяха равни на повече от 100 млн. долара! През 1990 г. в навечерието на монетарната реформа управляващите се отказаха от провеждане на парична реформа. Тя бе предложена от МВФ. Мотивите за отказа бяха два: тоталитарна мярка и невъзможност да се опази тайната.

Като резултат през 1991 г. инфлацията скочи

вместо на 360% на повече от 700%, изчислени по тогавашната методика. Оказа се, че в страната има неотчетена парична маса (банкноти) за повече от 12 млрд. лева. Странно е как БНБ не е знаела колко левчета е напечатала и пушила в обращение. Няма отговор на въпроса къде бяха тези пари и кой ги изсипа на пазара срещу покупки на валута от спешно отпусканите заеми.

Забравено е и обстоятелството, че раждателно на кредитните милионери започна още тогава. Според приетите нормативни документи от началото на 1989 г. до началото на 1991 г. заеми от банките за търговска и стопанска дейност се

отпускаха само при гаранция от държавна фирма. Новите предприемачи изтеглиха парите и не платиха. После държавните фирми и банки поеха борчовите им.

Накрая всичко беше замазано с опрощаванията на натрупаните дългове с ред министерски постановления от ред правителства. Капакът върху да лаверата похлупи приемането на закона за обслужване на неуредените до 1990 г. кредити. Той оформи дълга като държавен и го покри с облигации – т.нар. ЗУНК. Днес ги плащаме всички ние като данъкоплатци.

Григор АИЛОВ

Актуално

Посрещнете лъва ни балкански

На 15 ноември 1885 г. българските войски навлизат в Пирот като освободители.

“Там българи, ура, и щикове – гора” – възкликва Иван Вазов при посещението си там.

Коварният завоевателски план на сръбския крал, заповядал настъплението срещу България, е осуетен от потомците на Крум и Симеон, от учениците на Ботев и Левски. **Героична България се вдига, за да посрещне удара и в три дни създава цяла епопея, достойна за историята.** “Аз присъствах на славата на България” – напомня на поколенията отново народният ни поет. Оплаквайки незнайните синове на България, паднали за родината, поетът благоговее пред тяхното себеотрицание, чувства дълга си да предаде спомена за тях на вечността и сътворява поредицата от стихове под заглавието “Сливница”.

Крал Милан прекарва войските си през границата на 1 ноември, а прокламацията за обявяване на войната излиза на 2 ноември. Небивала подлост, коварство, възхновявано от вражески настроения към България сръбски “учен” Милош Милоевич, който вкарва в пределите на Сърбия България до Търново и Одрин. Разчита на изненадата, на настъплението смущение за победния изход на сръбско-българската война в 1885 г. Остава излъган, засрамен, поруган от световната общественост за пъкленото си дело.

Българите от вси страни със сълзи на очи и цветя изпращат синовете си на жестока бран, на битка за току-що получената свобода, на която още не са могли да се порагват. И “солдатинът ни чудесни” пое на здравите си и силни плещи трудностите на войския живот и то мигновено бързо. Възторгът от победата нямаше край. Кръвопускащата рана на братоубийствената война започна да заздравява. Пирот посрещнал тържествено освободителите и най-коравосърдечната душа задиша въздуха на свободата. Капитаните наши победиха сръбските генерали. Удържаните победи поразиха и изненадаха света.

*Прочуло се ново име и незнайна сила,
възкръснала България света удивила.*

Не хвалба, а голямата истина. Юначните чедра на България браниха с чест родната земя от настъпващия я жесток вражески крак. При посрещането на лавроносните ни войски Иван Вазов възкликва:

*Пет века трябваша убит да бъдеш,
а час ти стигна гигант да пораснеш.*

И порасна в онези дни българинът, стана гигант, великан. Възторгът от победата му се сля със скръбта, тъгата по загиналите и затрупаните в “Новото гробище край Сливница” безчет незнайни герои мъченици. На тях българинът “сви венец от песен жива” и отправяйки се към вечността, пожела лека нощ.

Минало славно, минало – наша гордост и чест, минало, кой те забравя днес и нехае за България? И кой народ е имал такива смелчаци, чието сърце е преливало от безкористно родолюбие?

Е. В., Хасково

Датата 22.септемврий

22.септемврий 1908 г. е денът, в който българският народ възстановява, за последен път, пълната независимост и царското достойнство на своята държавност. Затова именно тази дата е особено годна да му напомни онова, с което той се отличава от другите народи по най-съществен и най-благодатен начин.

Начело с хан Аспарух българите избират за родина Балканският полуостров, но се настаняват в нея не като завоеватели, а като желан съюзник на местното население. В 681 г. Византия тържествено признава тяхната държава и задължението си да ѝ плаща ежегоден данък. Хан Тервел, приемникът на хан Аспарух, спасява Византия от смъртна опасност и за награда получава високото звание "кесар". Званието "кесар" - побългарено на "цар" - толкова дълбоко трогва българският народ, щото оттогава той живее с гордото съзнание, че държавата му е царство, оглавяемо от цар, притежаващ изконно, законно и неотменно духовно право над Цариград. За него Борис Първий, Симеон Първий, Петър Първий, Самуил, Асен, Калоян и всички други негови управници съ все царе.

А днес, освен учудвашто, оште и срамно е, че има люде, които се мислят и се наричат "българи", а се питат "каква да бъде формата на управление на българската държава". Срамно е също, че народът ни днес оште търпи една незаконна, обезверена и ограбена република при наличието на жив, кадърен и законен цар, какъвто е цар Симеон Вторий. Докога ште тегне над халъ и съдбата му такъв невиждан позор?! Такъво злошастие?!...

Историята, прочее, ни учи, че Българийа е изконно ^и законно духовно и световно царство. Истинността на това твърдение дава на днешните българи нужните права и възможности, за да могат, без да изневеряват на свой съдбовен път, да се съобразят с повелите на съвременността за обновена своя народност, езичност, държавност и църковност.

*Извадка из том XIII, озаглавен
"Цариградский служебник"*

Комунистътъ събориха Девическия манастиръ въ Габрово

Не можеш да се вживѣвашъ като демократъ, когато презъ цѣлия си животъ си билъ рушителъ на историческитѣ ценности на българцината!

По инициатива на родения въ с. Нова махала, Габровско, архиепископъ Йосифъ Соколски и съ огромната помощ на християнитѣ, първенцитѣ и целия еснафъ презъ 1838 г. въ Габрово се построява Девически манастиръ. Съ това градътъ се явява като духовно-просвѣтителенъ центъръ за възраждане на националнитѣ идеали, за възкрѣсване на българския народ, столѣтия мачканъ отъ поробителя.

Въ манастира се пресичатъ пѣтищата на много поборници за свободата. Билъ е мѣсто и сигурно убежище за революционеритѣ. Тукъ е намиралъ подслонъ Апостола на Свободата Василь Левски. Под камбанарията сж били погребани кости на въстаницитѣ и коститѣ на светеца на Габровския революционенъ комитетъ и главенъ войвода Цанко Дюстабановъ, който на 32-годишна възраст увисва на бесиломъ въ Велико Търново заедно съ групи съзаклятници за свободата на Отечеството. По време на Руско-турската война манастирътъ е билъ лазаретъ на раненитѣ руски офицери при боеветѣ на Шипка.

Тази света обителъ, въ която 120 години е пламтялъ огньтъ на българцината, е ималъ значимо влияние въ духовния, стопанския и общественя животъ въ града и района въ годинитѣ на робство и следъ Освобождението.

Следъ 9 септември 1944 г., когато комуниститѣ вилнѣха въ цѣлата страна, рушиха духовнитѣ и материални ценности, жалони по пѣтя на националния ни възходъ, злата сждба застига и тази народна светиня. Презъ 1952 г. първитѣ напѣни на комунистическата властъ въ града не успѣха да премахнатъ манастира благодарение на мастития Великотърновски митрополитъ Софроний. Той успѣ да запише въ списъка на паметницитѣ на културата и светата обителъ. И така презъ 1953 г. бѣше преодолѣно за известно време това мероприятие на властвацитѣ комунисти.

Идватъ обаче нови, по-трудни, фатални дни. Годината е 1959-та. Председателъ на новоучредения Народенъ окръженъ съветъ е **Никола Българенски**, бившъ партизанинъ и активенъ комунистически функционеръ следъ септември 1944 г. Една отъ задачитѣ, които си е поставилъ и намѣрилъ подкрепа отъ комунистическата централа, е събаряне на Девическия манастиръ и премахването на монашеското братство. Войнствацитѣ атеизъмъ бѣ набралъ високи скорости. Този актъ се извършва отъ 31 юли до 9 августъ, недѣля. Преди това Общинскиятъ народенъ съветъ приема решение подъ давлението на Окрѣжния народенъ съветъ и по предложение на Никола Петковъ, зам.-председателъ на съвета и "активенъ борець противъ фашизма и капитализма", съ което задѣлжава собственика – Девическия манастиръ "Св. Благовещение" въ Габрово, веднага да събори сградитѣ. Безспорно това не става. Тогава служители на Окрѣжния и Общинския народни съвети подъ команда-

Габрово, старата Априловска гимназия

та на **Димитър Байкушев**, бивш партизанин и по това време председател на ГК на ОФ, като хуни се нахвърлят и започват рушителния процес. Уведомен е митрополит Софроний, който се отзовава незабавно. На място прави необходимото да спре варварския акт, разрушаването на светата обител. Търси среща с Никола Българенски. Той, въпреки че е в града, се крие и осуетява срещата. Дядо Софроний телеграфира на патриарх Кирил за това комунистическо безумие. От Габрово заминава за София, откъдето се отправя писмо до Комитета по въпросите на православната църква и религиозните култове. **Председател на комитета е Михаил Ключков, богослов по образование. Там работеха хора, свързани с Държавна сигурност, които вместо да помагат, съдействията за смазване не само на православната църква, но и на всички религиозни общности.** Отправяните призови от Св. Синод и патриарх Кирил останаха глас в пустиня. Митрополит Софроний всъщност се бори да спаси светата обител, този духовен бисер в епархията. От Габрово идват тревожни, все по-тревожни вестии. Събаря се архитектурно изградената масивна сграда и сградите с килиите. Монахините едва смозват да си съберат скромния личен багаж, докато рушителите събарят покривните части. След това на 6 август идва нов тревожен сигнал – започват да събарят манастирската камбанария, после църковната, строена през 1846 г. Три дни рушителите се бориха с якостта на вълковата култова твърдина. Понеже църквата се оказа много здрава, започна нейното взривяване. На 9 август, негъля, няколко последователни взрива разтърсиха центъра на Габрово. Така църквата “Св. Благовещение” по най-брутален начин бѣ съборена.

В множество изказвания по събарянето на Девицкия манастир през следващите години Никола Българенски казваше, че е изпълнявал партийно поръчение. Лично Тодор Живков му се е обаждал по телефона да го пита докога ще държи манастира. Антон Югов, тогава министър-председател, и неговият първи заместник Райко Дамянов, роден в с. Гургини, Габровско, с настоявали част по-скоро да се събори манастирът и да няма по-малко от този християнски оазис. След като изпълнил това пълно гъло, Българенски получава министерско постановление, с което се “заличават сградите на манастира, включително църквата и оградата”.

От манастира остана само неизличим спомен – една незарастаща духовна рана и позорът на комунистите.

Димитър ВАЛЧЕВЪ

Наблюдател

Директиви на Сталин за преговорите Хитлер, Рибентроп и Молотов в Берлин от 12-13 ноември 1940 г. и акция Соболев

В бр. 2 от март т.г. на “Борба”, стр. 7-8, Директивите са публикувани в съкратен вид и с неточности, така както са дадени в посочената книга. На стр. 346-349 от новоизлязлата книга “Хитлер и Сталин перед схватка” на Лев Безыменский, 2002 г., изд. “Вече”, Москва, стр. 507, тираж 7000, е публикуван целият текст на вече разсекретените директиви и се съобщават много повече факти. Документът е ръкописен, има 9 ръкописни листа, написани лично от Молотов на 9 ноември 1940 г. под диктовка на Сталин, и се съхранява в Архив президента Российской федерации, ф. 56, оп. 1, д. 1161, л. 147-155. Лично Молотов написва заглавието: “Няколко директиви за берлинското пътуване” и лично той слага гриф “Свърхсекретно” и се подписва под него. Написва и датата – 9 ноември 1940 г.

Молотов отпътува на 10 ноември 1940 г. ве-

черта със специален влак с делегация от 65 души, в която влизат комисарят на черната металургия И. Т. Тевосян, 5 зам.-комисари (В. Г. Деканозов, В. Н. Меркулов, А. Д. Крутиков, В. П. Баландин, В. С. Яковлев), много завеждащи отдели на външното комисарство и др. С влака пътува и немският посланик Шуленбург, неговият съветник Герхард фон Валтер и икономическият съветник Карл Шнуре. Прстигат в Берлин в 11 часа сутринта на 12 ноември. Преговорите започват веднага: Рибентроп приема в 12 часа до 15 часа Молотов и Деканозов, от 15 часа са приети за повече от 3 часа от Хитлер. Вечерта Рибентроп дава прием вечеря в хотел “Кайзерхоф”, но Хитлер не присъства. На другия ден сутринта за няколко часа се среща с Гьоринг и Хес. Следобед 3 часа и половина преговаря с Хитлер с участието на Рибентроп. От 19 часа Молотов дава

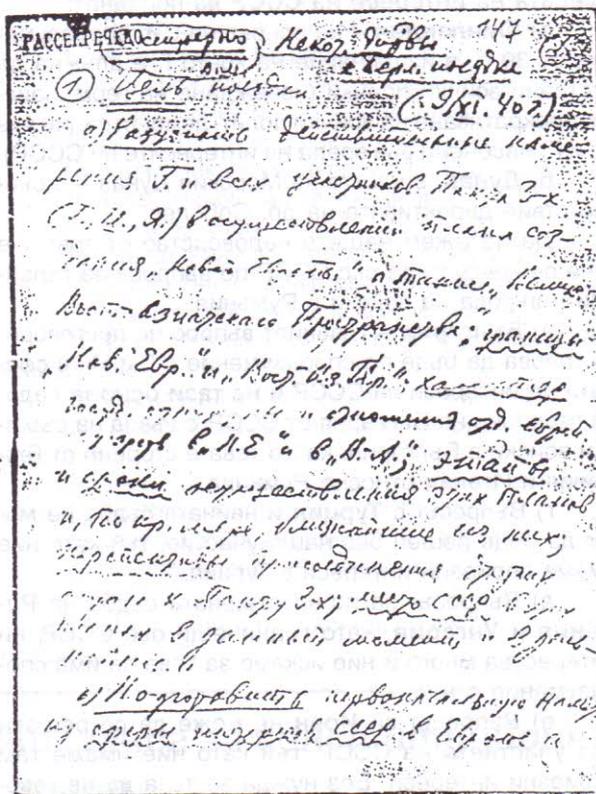
в съветското посолство вечеря на Рибентроп, като преговорите траят до след полунощ в посолството и в немско бомбоскривалище. Сутринта на 14 ноември Молотов отпътува и пристига в Москва вечерта на 15 ноември.

Вечерта на 12 ноември с шифрована телеграма Молотов докладва на Сталин за преговорите и иска инструкции. Рано сутринта на 13 ноември получава от Сталин дълга телеграма с дълга директива, от която Безименски публикува малка част. **Тази директива е по главния въпрос на преговорите, т.е. за България**, и в нея има неблагоприятни неща за съветския империализъм, който е еднакъв с царския.

Безименски не съобщава кои са присъствали от руска и немска страна, освен преводача на Молотов В. М. Бережков, скрит под името Богданов. Не съобщава как са протекли преговорите и съдържанието им, въпреки че притежава стенографски записи, защото има много неблагоприятни неща. Но американците притежават тези записи като военен трофей и след войната съобщават съдържанието им. Преговорите много приличат на преговорите между Наполеон I и Александър I. И двата преговора завършват с две "отечествени" войни.

И при тези преговори, както е било от няколко столетия, главният въпрос е България. И сега е така. Това обяснява защо сега руската политика относно Турция или Румъния се различава от руската политика спрямо нас. Едно защо 12 години се води психологическа, икономическа и търговска война срещу нас. Ето защо чрез медиите се провежда политика на обезверяване, дестабилизация и отклоняването ни в неправилна посока. **Сегашната международна обстановка не позволява воденето на истинска война срещу нас и затова вековната "война" по главния въпрос се води по такъв начин.** Последните две десетилетия на 19-и век много приличат на сегашните дванадесет години: обезверяване, политическа дестабилизация и отклоняване от правилната посока се провежда главно чрез пресата, осемдесет процента финансирана отвън, в която пишат завербувани писачи и подобрани политически и исторически глупаци, получаващи много пари за написаните глупости. За подкупи, финансиране на пресата, плащане на завербуваните и подобраните писачи Русия изразходва огромната част от окупационния фонд от 25 млн. рубли, равностойни на 1,250 млн. броя златни наполеона. Този фонд е създаден с измъкнати от Княжество България средства.

Ето текста на Директивите и на част от текста на Директивата от 13 ноември 1940 г. Подчертаните думи са от Молотов.

НЯКОЛКО ДИРЕКТИВИ ЗА БЕРЛИНСКОТО ПЪТУВАНЕ (9 НОЕМВРИ 1940 Г.)

1. Цел на пътуването:

а) **Разузнаване** на истинските намерения на Г. и всички участници в Пакта на 3-те (Г., И., Я.) за осъществяване плана за създаване на "Нова Европа", а също така на "Велик. Изт.-Азиатско Пространство": **границите** на "Нов. Евр." и "Изт.-Аз. Пр."; **характера** на държавните структури и отношения на отделните европейски държави в "Н. Е." и в "В.-А."; **етапи и срокове** за осъществяване на плановете, поне за най-близките; **перспективите** за присъединяване на други страни към Пакта на 3-те; **мястото на СССР** в тези плановете в този момент и в бъдеще.

б) **Подготвяне** на проект за **сфери на интереси на СССР** в Европа, а също в Западна и Средна Азия, проучвайки възможността за споразумение за това с Г. (а също с И.), но да не се сключва споразумение с Г. и И. при тези преговори, като се има предвид продължаването на преговорите в Москва, където трябва да пристигне Риб-п в най-скоро време.

2. Изхождайки от това, че съветско-германското споразумение за частично разделяне сферите на интереси между СССР и Герм. е изпълнено (с изкл. на Финл.), в преговорите трябва да добием в

сферата на интереси на СССР да попаднат:

а) **Финландия** – на основа на с.-г. споразумение от 39 г., в изпълнение на което Г. е длъжна да отстрани всички пречки (извеждане на герм. войски, прекратяване на всички полит. демонстрации във Ф. и Г., насочени във вреда на интересите на СССР).

б) **Дунав**, в частта на Морския Дунав – в съответствие директивите на др. Соболев.

Да изкажем нашето недоволство от това, че Г. не се консултира със СССР по въпроса за гаранции и въвода на войски в Румъния.

в) **България** – главният въпрос на преговорите трябва да бъде по споразумение с Г. и И., в сферата на интереси на СССР и **на тази основа** дадени гаранции на България от СССР, с въвод на съветски войски в България, както това е сторено от Германия и Италия относно Румъния.

г) Въпросът с **Турция** и нейната съдба не може да бъде решен без наше участие, тъй като ние имаме сериозни интереси в Турция.

д) Въпросът за по-нататъшната съдба на **Румъния** и **Унгария**, като граничещи със СССР, ни интересува много и ние искаме за това да има споразумение с нас.

е) Въпросът за **Иран** не може да се решава без участието на СССР, тъй като ние имаме там сериозни интереси. Без нужда за това да не говорим.

ж) Относно Гърция и Югославия ние искаме да знаем какво мисли да предприеме Оста?

з) По въпроса за **Швеция** СССР остава на позицията, че запазването на неутралитета на тази държава е в интересите на СССР и Германия. Г. остава ли на тази позиция?

и) СССР, като балтийска държава, се интересува от въпроса за свободно преминаване на кораби от Балтика в мирно и военно време през Малки и Голям Белт, Ерезунд, Категат и Скагерак. Добре е, по примера на съвещанията за Дунав, да се създаде съвещание по този въпрос на представителите на заинтересуваните страни.

к) На **Шпицберген** трябва да бъде осигурена работа на наша въглищна концесия.

3. **Транзитът** Германия-Япония е наша могъща позиция, която трябва да се има предвид.

4. Ако попитат за нашите отношения с **Турция** – да съобщим нашия отговор на турците, а именно, че им казахме, че липсата на пакт за взаимопомощ със СССР не им дава право да искат помощ от СССР.

5. Ако попитат за нашите отношения с **Англия**, да им кажем това, за което се уговорихме във вилата на Сталин.

6. Да им кажем, че на нас ни е съобщено за направените от Германия посредством Рузвелт **мирни предложения** на Англия. Това истина ли е и какъ

къв е отговорът на Англия?

7. На възможен въпрос за нашите отношения със **САЩ** да отговорим, че САЩ също ни питат не може ли ние да дадем поддръжка на Турция и Иран в случай възникване на опасност за тях. Ние още не сме отговорили на тези въпроси.

8. Да запитаме докъде са границите на "Източно-Азиатското Пространство" съгласно Пакта на 3-те.

9. Относно **Китай** в секретен протокол, в качество на един от пунктовете на този протокол; да кажем за необходимостта от добиване на почетен мир за Китай (Чан-Кайши), за което СССР, може би с участието на Г. и И., е готов да посредничи, при което ние не възразяваме Индонезия да бъде призната за сфера на влияние на Япония (Манчу-Куо остава за Я.).

10. Да предложим да направим акция за мир чрез открита декларация на 4-те държави (**ако** е ясен благоприятният ход на основните преговори: Бълг., Турц., и др.) при условие запазването на Великобританската империя (**без** мандатните територии) с всичките владения, които Англия **сега** владее, и при условие за ненамеса в работите на Европа и незабавно напускане на Гибралтар и Египет, а също и със задължение за незабавно връщане на Германия нейните предишни колонии.

11. Относно **съв.-японските** отношения – първоначално да отговаряме в рамките на моя отговор на Татекава.

12. Ако запитат за **съдбата на Полша** – на основа на споразумението на 1939 г.

13. За **компенсации** за собственост в Прибалтика: 25% в една година, 50% за три години (при равни части).

14. За **икономическите работи**: – в случай на благоприятен ход на преговорите – продоволствие.

Ето и частта от Директивата от 13 ноември 1940 г.:

"...Осигуряване спокойствието в района на проливите е невъзможно без споразумение с България за влизане на съветски войски за защита входовете в Черно море... този въпрос е сега особено актуален и не търпи отлагане не само защото Турция е свързана с Англия, но и затова защото Англия с флота си е завзела гръцки острови и пристанища, откъдето всякога може да заплашва бреговете на СССР, използвайки споразумението си с Турция."

Безименски съобщава, без да цитира текста, че има допълнителна Директива от Сталин, с която упълномощава Молотов да преговаря за подялба на Турция.

(Следва)

Репреси

В. "Народно земеделско знаме" от 23.X.1945 г.:

Имената на убитите без съд и присъда в местността "Симеонов мост" жители на Перушица

1. Богдан Димитров Минчев – търговец
2. Боян Стоянов Долев – земеделец
3. Борис Атанасов Тонов – търговец
4. Димитър Апостолов Минков – земеделец
5. Илия Радев Данев – фурнаджия
6. Андрей Петков Малинов – земеделец
7. Михаил Иванов Анчев – магазинер
8. Димитър Тодоров Тасков – земеделец

9. Свещ, Стефан Попвасилев
10. Райко Стоянов Каймаканов – търговец
11. Асен Райков Каймаканов – търговец
12. Кръстю Спасов Долев – нощен пазач
13. Тодор Пенев Кънев – земеделец
14. Борис Георгиев Динкин – търговец
15. Танчо Николов Танчев – търговец
16. Рашо Ненов Рашев – книжар
17. Димитър Влаев Димов – търговец
18. Атанас Рангелов Янкулов – търговец
19. Георги Николов Куртов – кръчмар
20. Атанас Иванов Андреев – земеделец
21. Тодор Петров Янкулов – канд. подофицер, убит край р. Въча
22. Борис Атанасов Даскалов – канд. подофицер
23. Радко Георгиев Радев – подпоручик, убит е в кладенец
24. Ради Евстатиев Радев – търговец, ограбен и убит край р. Въча, а е бил само на 19 години
25. Георги Цачев – шофьор, убит в София
26. Христо Георгиев Янкулов – ремсис, предател на БКП
27. Стефан Димитров Христов (Мочев) – ремсис, предател на БКП

Гледница

Симеон унищожил шанса за конституционна монархия в България – смята историкът Пламен Цветков

Интервю на Зорница Гюрова, 9 септември 2002

НО: Редакцията на сп. "Борба" достига до различни изводи от тези на интервюирания историк – проявен политически прагматизъм, отговарящ на изискванията, нуждите на момента!

Какво се случва с историческото време, все повече се чуват гласове, че хората имат усещане за връщане на лентата назад?

Връщане назад никога не може да има сто процента, тъй като човешкото развитие може да се оприличи на една река, която никога не е една и съща. Но това, което притеснява е, че на ключови позиции в държавата и обществото попадат хора или попадат под влиянието на хора, свързани със структурите на стария комунистически режим и на първо място с КГБ и нейното погрязване в България ДС. Всъщност това е цената на мирния преход, тъй като навремето – може би на срещата между американския президент Джордж Буш-баща и Михаил Горбачов в началото на декември 1989 година, а може

би друг път, е постигната една договореност. Горбачов да не пречи на източноевропейците и на самата Русия да приеме принципите на западната демокрация – разделение на властите, изборност на основните органи за управление и разбира се, зачитане на правата на човека. Срещу което американската страна като че ли решава да не засяга капиталите на комунистическата номенклатура в банките на Запада, макар да съзнава, че тези капитали са натрупани на базата на наркотрафик, на нелегална търговия с оръжие и безогледно ограбване на страните, които са имали злополучието да попаднат под комунистически ботуш.

Този компромис всъщност е първопричината за тези непрекъснати връщания назад,

за доста мощното присъствие на комунистически партии, преобладавали се на социалистически, във всички източноевропейски страни. България е по-специален случай, защото тук поначало контролът на Москва беше много по-страшен и се намираше на границата на съветската империя с две НАТО-вски държави – Гърция и Турция, една от които с най-голямата армия след американската. Този контрол на Москва се осъществяваше по линия на КГБ и ДС, чиито служители бяха обучавани в СССР и те се кълнях вярност не към Живковската народна република, а направо към Съветския съюз. Тези хора, заради структурите, бяха най-силни и сега имат силни позиции. Прави впечатление от друга страна, че дори по Виденово време от бизнес клуб “Възраждане”, от Мултигруп и т.н не заемаха така нагло позиции, както сега.

Вие изразявате една непопулярна версия за нашия живот, която като цяло българското обществено мнение отхвърля.

Този нещастен българин е бомбардиран от едни средства за масова информация, които в голямата си част, не казвам всички, са под контрола на всички тези типове.

Как ще коментирате новината от последните дни, че делото за лагерите в Ловеч и Скравена 1961-62 г. хем е прекратено поради давност, хем ВКС и парламентът могат да го решат, обаче се иска воля?

Чисто политически това е поредният белег за връщането на именно най-зловещите елементи от комунистическия режим във влиятелни позиции в държавата и обществото. Мога да припомня и друг факт, на който също средствата за информация не му обърнаха достатъчно внимание, но е много показателен за атмосферата – всички си отгъгнаха, че Булгартабак не беше продаден на Майкъл Чорни – известен руски мафиот, също произлизащ от средите на КГБ. А защо не се обърна внимание на кого се продаде една стабилна застрахователна компания като ДЗИ? Ами тя се продаде на Емил Кюлев от бизнес клуб “Възраждане”. Връщам се на темата за лагерите – в случая не знам какво толкова умуват и усукват господата съдиите, тъй като в сега действащата Конституция има черно на бяло записан текст, че за престъпление срещу човечеството давност няма. Няма за

какво да си говорим за 30 – 50 – 60 години. По същия начин, по който всеки жив фашистки престъпник е преследван от закона, независимо, че може да е на 90 години, а са минали близо 60 години – такива престъпления се преследват и за тях няма давност.

Искам да напомня, че германският националсоциализъм е едно бледо копие на руския комунизъм, чиято жертва бяхме и ние. Когато говорим за комунистически престъпления, в цифрово изражение те са много по-страшни и по-масови от нацистките. Ще напомня, че само в Русия – за времето от идването на Ленин на власт на 7 ноември 1917 година до смъртта на Сталин 1953 година – са избити и изтребени като представители на реакционни класи между 80 и 90 милиона души. Тук не влизат онези германски военнопленници, за които споменах, не влизат 30 000 избити от местната агентура на Сталин в България в лицето на БКП, не влизат 600 000 румънски и още 600 000 унгарски военнопленници, от които не се връщат повече от 40 – 50 000 души. Значи ние имаме на година, само в границите на Русия, около 2 милиона и половина човешки същества изтребвани, само защото не се вписват предварително в догмата на режима за това какво е класов идеал. По същия начин, по който Хитлер избива 25 милиона души за това, че не се вписват в неговия класов идеал. Но ако направим една сметка, излиза, че тези 25 милиона при Хитлер се падат някъде по 2 милиона годишно – това са вече хора не само от Германия, а от всички страни, окупирани от Вермахта и обработвани от службите на Хитлер и Гестапо. Това е бройката при Хитлер и колкото и цинично да звучи, тя е по-скромна бройка от тази, която е при Ленин и Сталин.

Защо когато СДС имаше пълната власт и влияние в обществото, делата за лагерите не бяха решени?

Защото страшната истина е, че и в СДС има елементи, които пречат и които работят за същите тези кагебистко-кадесарски среди. Това, което ме кара да бъда оптимист е, че СДС намира сили да се отърве от тези хора, макар че учредяването на СДС през 1989 година беше до голяма степен дело на комунистическите тайни репресивни служби. Но СДС поради поддръжниците си, поради идея-

та, която носи, намира сили да се освобождава от тези хора.

Успя ли Симеон Втори да реализира идеала за цар-обединител на баща си Борис Трети?

Не, в никакъв случай, тъй като той се обгради с хора, които са войнстващо антинационални. Едва ли има нещо по-българоубийствено от средите на комунистическия режим. Това са хора, които се подчиняват подсъзнателно на всичко руско, съветско и славянско, а едва ли има по-противобългарски фактор от руския. За съжаление това е геополитическа даденост, вековният стремеж на Русия към Цариград и протоците винаги е бил несъвместим със самото съществуване на България като държава.

И след като Симеон Втори влезе в мавзолея на Ленин, аз мисля, колкото и това да прозвучи скандално, сигурен съм, че баща му се е обърнал в гроба си при тази постъпка. Тази почит към най-страшния и най-зловещия тип на всички времена, който е познат в историята на човечеството – Ленин.

На Вас харесва ли Ви комбинацията монарх-гражданин?

Аз поначало съм монархист и смятам, че действително за българските условия най-подходящата форма на управление е една конституционна парламентарна монархия, от типа на Скандинавските. Но пред очите ми Симеон Втори унищожи просто всякакви шансове за едно такова развитие. Поначало един монарх трябва да е наднартийен. Това е ценното на една конституционна парламентарна монархия от типа на Скандинавските страни, от типа на Белгия, Холандия, Люксембург и Великобритания – да има някаква институция над партията. А Симеон Втори първо се обвърза с едни среди, които са войнстващо противобългарски, второ – участваше в избори, а колкото и да се мъчиш да си наднартийен, вече се обвързваш с някаква политическа сила и среди, и после стана министър-председател и партийен лидер и така ликвидира всякакви шансове за връщане на монархията.

Разбира се, има един чисто теоретичен момент – Симеон Втори далеч не е единственият човек, свързан със старите владетелски родове на България – говоря за тези преди Османската и преди дори Византийската власт.

Такива са всичките потомци на английския крал Едуард Четвърти от 15 век насам, такива са всички Хабсбурги, такива са между другото Бурбоните – включително сегашният крал на Испания Хуан Карлос. Но това вече е чисто теоретичен вариант.

Някакъв опит да се направи наднартийна институция от президента, което поначало е много по-трудно, отколкото с монархията, тъй като президентът се избира и за него застават политически сили, е едно от предложенията на СДС за поправки в Конституцията – президентът да се избира от Народното събрание, бих казал от Велико народно събрание, но с мнозинство от две трети и да се запази вицепрезидентската институция за компромис. Така държавният глава, ако не е чисто наднартийен, то поне да е достатъчно добре представен.

Съществува ли понятие като историческа справедливост? Питам Ви по повод казано в един неформален разговор, че семейството на царя е страдало толкова много, че сега си отмъщава несъзнателно, но реално, на цял един народ.

За мен историческа справедливост съществува чисто метафизично, има такова нещо във времето. Но не може така да се разсъждава, имам предвид цитираното от този разговор, по една много проста причина – семейството на царя пострада не от българи, а от съветски агенти от българско потекло. Това винаги трябва да се има предвид. Искам само да напомня, че и Хитлер и Сталин, често пъти когато са тръгвали да унищожават една общност или един народ, са прибегвали до услугите на представители на тази общност, която искат да унищожат. Малцина днес знаят например, че е имало евреи гестаповци, че вътрешният рег в тези гета, които Хитлер създава в окупираните от Германия територии и натиква там евреите, голяма част от които умират, е бил поверяван на самите евреи. По същия начин по-късно ние виждаме как в Беларус Хитлер изтребва една голяма част от белоруското население с доброволци от самите белоруси. По същия начин Сталин прибегва до услугите на местни комунисти, когато иска да унищожи един народ – така той постъпва и в България.

Електронно издание Mediapool

Гости на "Борба"

СДРУЖЕНИЕ ЗА РАЗВИТИЕ И ДУХОВНО ВЪЗРАЖДАНЕ
Society for Development and Spiritual Renaissance

София ул. "Цар Симеон" № 112 tel./fax: +359/2 9315540
 E-mail: srdv@37.com Web page: www.srdv.9f.com

НОВИТЕ РЕАЛНОСТИ И НИЕ

Сдружението за развитие и духовно възраждане стартира в град Русе с първа пресконференция

При демократичните условия на пазарна национална икономика не партиите и техният административен апарат в централната и местна власт са тези, които ще решат проблема с безработицата и беднотията. Водени от убеждението, че е време заедно и реално да изградим утрешна България, считаме за необходимо създаване на координирана информация и консолидация между всички организации, които са заредени със силно желание и оптимизъм да помогнат за оттласкване от "дъното" и съхраняване на българщината.

Убедени сме в това, че никоя политическа сила, дори и Негово Величество, няма да върне изнесените от комунистическата партия народни пари. Убедени сме, че и никой от синята номенклатура или от ДПС няма да попадне в затвора заради грабеж. Ние не искаме и няма да забравим за народните обирджии от червено, синьо и от етнически произход. Но ние считаме, че е време да се намесим активно в подпомагане на народа в оцеляването му.

След много срещи с местни структури и хора от дребния и средния бизнес, след първите резултати от нашата работа решихме на 05.10.02 г. в Русе да дадем първата си пресконференция и открито да заявим какво можем и какво ще направим в близките няколко месеца.

Сдружението стартира с първия си информационен център, като целта е до следващата година да се изградят още 5-6 подобни в България. Задачата на центъра е да помага за развитието на дребния и средния бизнес.

Как? Ние издаваме всеки месец информационен бюлетин, в който има информация за:

- програми от българска и чужда страна, отпускащи средства за производителите;
- предлагаме връзки на чужди фирми с наши български за износ на стоки от различно естество;
- посочваме начини за финансиране и кредитиране на малки и средни предприятия;
- изготвяме проекти за участие във финансиране на определени дейност.

Нашата цел е да покажем на хората, че има пътища за излизане от безизходицата. Искаме всеки да повярва в себе си, в своите сили, защото никой няма да ни направи богати. Не можем да се надяваме на крах на незаконно забогателите и да се възползва народът от това (никой няма да позволи революции в 21 век, а и споразумението в Малта 89 г. е да не се пипа социалната база на социализма).

СРДВ посочва пътя за оцеляване и създаване на средната класа. Трябва само да има желание за борба да оцелеем и да живеем по-добре. Бягството в чужбина изглежда лесно, но там като чужденец е много по-трудно да създаваш социално положение.

Българите винаги сме доказвали, че и в най-трудни времена оцеляваме. Сега е моментът да помислим за себе си и за тези, които идват след нас.

Да бъде!

Председател на СРДВ: В. Златева

Призив към духовно възраждане

Приветствам създаването на Сдружение за развитие и духовно възраждане с председател доц. Виолета Златева. Ние, българите, просто нямаме повече време. Трябва ни отново делото, трябва ни величавите думи на Хилендарския монах, на нашия незабравим отец Паисий. **Защото ние действително нямаме никакво основание да се срамуваме, че сме българи, да вървим със сведен поглед. Защото материалното благосъстояние или неблагоприятие са преходни. Единствено духовното богатство е непреходно.** Та ние, българите, превъзхождаме духовно и сега, въпреки дълбоката криза, в която сме попаднали, повечето от днешните **европейци**. Това го казвам съвсем съзнателно и отговорно, като човек, прекарал половината си живот в България и половината – в Европа.

С какво морално право разсъждават, наблюдават и умозаклучават тези днешни **европейци** дорасли ли сме за Европа, или още не, да ни наричат “задния двор на Европа”?

Знаят ли те (ако са забравили, да им го припомним), че когато в Европа съществуваша само 3 държави – Франкската империя на Карл Велики, Източноримската (Византия) и България, повечето от тези днешни **европейци** не само че не бяха “задния двор на Европа”, а тях изобщо ги нямаше. Знаят ли те как се отстоя-

ва през вековете християнската вяра? Вярата, залегнала в моралните устои на западната цивилизация.

Изричали ли са някога такива покрътителни слова?

**Даваш ли, даваш, Балканджи Йово,
хубава Яна на турска вяра?
Море войвода, глава си давам,
Яна не давам на турска вяра...**

Колко от тях са предпочитали смъртта, но не се сменяли християнската си вяра?

Питайте ги кой е създал тяхното четмо и писмо. Не могат да ви отговорят.

А всяко българско дете ще отговори с грейнали очи за нашето: Св. Св. Кирил и Методий. Ето затова трябва на първа страница във всяка българска читанка да се чете:

**Аз съм българче. Обичам
нашите планини зелени,
българин да се наричам –
първа радост е за мене.**

Затова да вдигнем гордо главите си и да вървим уверено към бъдещето си със самочувствието на първооснователи на днешна Европа.

Георги ЧАРАКЧИЕВ,
Германия

*Д-ръ Р. Нейковъ,
Германия*

На 11 септември 2001 г. свѣтътъ бѣше разтѣрсенъ отъ чудовищно похищение. нанесенъ бѣше жестокъ и коваренъ ударъ на САЩ – страната, която се утѣрди като най-последователната и най-могъщата защитница на свободата и правото въ свѣта. Този ударъ припомни и за **другитѣ лица на многоглавото чудовище тероръ**. Вѣроятно е имало такива, които сж си спомнили кристалната нощъ на ноември 1938 г., когато се избиваша невинни евреи и горѣха синагоги. Вѣрваме, че е имало и българи, които сж си спомнили за 9 септември 1944 г. – денътъ първи на масовия тероръ, който бѣ извършванъ почти половинъ вѣкъ върху българската нация. Презъ този най-мраченъ периодъ въ най-новата ни история загнаха отъ убийства не по-малко отъ 100 хиляди, сжщо така невинни българи. За всичко друго, което народътъ ни трѣбваше да понесе въ този периодъ, опцанието нѣма да се побере не само въ страници, но и в томовете. **Да, терорътъ виленъ въ България**

Терорътъ! А геноцидътъ?

твърде, твърде много дълго. Дали да го наречемъ “престѣпление срещу човѣчеството”, “геноцидъ” или съ любимитѣ комунистически думи “чистка” (по съветски примѣръ) или “превъзпитание” – той си бѣше тероръ. При това масовъ. А тѣзи, които го упражняваха, бѣха терористи. Били тѣ служители на червената или кафявата чуми. Били тѣ последователи на Бинъ Ладенъ или на когото и да било, тѣ всичкитѣ сж изчадия адови. Човѣчеството, което се научи да се справя съ тѣзи си свои опасни врагове, нѣма да се остави и сега да става жертва на силитѣ на злото и разрушението. Сждътъ въ Хага работи. Тамъ е и другарътъ мултимилонеръ Слободанъ, приятелътъ на българскитѣ реформирани комунисти. Вѣпрѣки претенциите на товари отъ злото, той не можа да избѣгне сжда на народитѣ. Народитѣ направиха не малко въ това отношение, правятъ го и сега. Германия се справи съ нацисткитѣ си престѣпници и продължава да

се справя съ комунистическият. Мулке, можещ в нѣкогашино ГДР напимѣрѣ, бѣ осжденъ на 8 години за убийство на двама полицаи още по времето на Ваймарската република 1933 г. Азъ съмъ свителъ какъ вѣ тази стабилна правова държава непрежнато се осжждатъ, независимо отъ изминалия срокъ, извършилитѣ престѣпление, били тѣ нацисти или комунисти. Унгарцитѣ и поляцитѣ избесиха по улицитѣ своитѣ мжители, терористи, като служители на тогавашнитѣ сталински държавни служби още презъ 1956 г. **Тогава нашитѣ сталинисти, виновници за сталинския тероръ вѣ България, преперѣха отъ страхъ. Но имъ се размина. Размина имъ се и вѣ 1989 г. Оттогава изтече много време. Сега България се смѣта за правова държава. Дѣлгъ е на всѣки български гражданинъ вѣ стремежа си къмъ лично щастие, което е право на свободния човѣкъ, да спазва най-точно законитѣ на страната. Дѣлгъ е сжщо така и на органитѣ на неговата държава сжщо да спазватъ тѣзи закони. Обаче отъ създаването си преди 12 години “независимата” сждебна власт у насъ не е осждила никога за терористичнитѣ действия, които комунистическият държавни органи извършваха върху народа. Това води до подозрението, че тази власт следва принципитѣ на класово-партийното право на марксизма-ленинизма. Тази власт не отгаде никакво значение на масовитѣ престѣпления срещу човѣчеството, извършени срещу българскитѣ граждани презъ тоталитаризма. Като че ли българскитѣ народъ не е частъ отъ човѣчеството. И това е отношение къмъ народъ, нѣкога така великъ и така свободенъ и с такава стабилна правова държава по времето на Третото българско царство. **Правото на отговорнитѣ другари да убиватъ безнаказано ближнитѣ си, дадено имъ отъ Ленинъ и Сталинъ вѣ България, още не е отгѣнено и извършилитѣ на масовия тероръ у насъ, тѣхнитѣ деца и внуци се радватъ на финансова сигурностъ.****

Вѣпросътъ за извършенитѣ престѣпления презъ времето на тоталитарния периодъ – 9 септември 1944 г. – 10 ноември 1989 г., не вѣлнува политичитѣ. Отъ това не се чувства засегнатъ и интелектуалниятъ елитъ, това не интересува и църквата. Изобщо съ малки изключения народътъ забрави всичко, а

панихидитѣ и нѣколкото паметника съвсемъ не сж наказание за слодешитѣ. Дори поколѣнията на жертвитѣ насочватъ вниманието си къмъ много по-маловажни проблеми и потѣпкването на честта на нацията и безогледното нарушаване на основното човѣшко право – правото на животъ, вѣ продължение на близо половинъ вѣкъ, не е проблемъ.

За поколѣнията, възпитани вѣ комунистически понятия, честъ, справедливостъ, човѣщина не означаватъ кой знае какъ, а ако биха имали нѣкакво значение, никога единъ народъ, който цени тѣзи нѣща, не би допусналъ така безсрамно да бжде ограбванъ. Ако навреме бѣха осждени, убийцитѣ и крадцитѣ щѣха да се сепнатъ. **Нѣма да сбѣркаме, ако кажа: Ако родителитѣ убийци бѣха наказани, то децата имъ нѣмаше да смѣятъ така сполучливо да ни крадатъ. Вниманието на народа се насочва къмъ по-маловажни нѣща, а нима кризата, която още продължава, не започна още на 9 септември 1944 г.?**

Убийството на ближния, дори вѣ нехристиянскитѣ цивилизации, се е смѣтало за най-тежко престѣпление и винаги се е тѣрсела отговорностъ. Жалѣкъ парадоксъ е, че нашитѣ много учени магистрати, заети съ гребнави сплетни, нѣматъ време, може би, да помислятъ, че да се избива цѣла нация, вѣключително и етническо турско малцинство, е нѣщо по-важно и отъ най-важното, което има да решава една сждебна система.

При насъ се реставриратъ и издигатъ паметници на най-отговорнитѣ масови убийци на своя народъ. На Георги Димитровъ, като на фараонъ му се издигна и мавзолей, като се забрави, че никой фараонъ не е избивалъ собствения си народъ. Комуниститѣ обаче иматъ право да издигнатъ паметникъ на “Тато”, защото неговиятъ приносъ къмъ класовата борба е изключителенъ: избиването на беднитѣ селяни и работници съ тѣяги и даването на труповетѣ имъ за храна на свинетѣ. Тѣкмо съгласно неговата стопанска политика на самозадоволяването.

Така или иначе, но ние, макаръ и всепризнати отличници вѣ борбата срещу свѣтовния тероризъмъ, сме крайно изостанали като правова държава, способна да наложи ценноститѣ на правото и справедливостта на своята собствена територия.

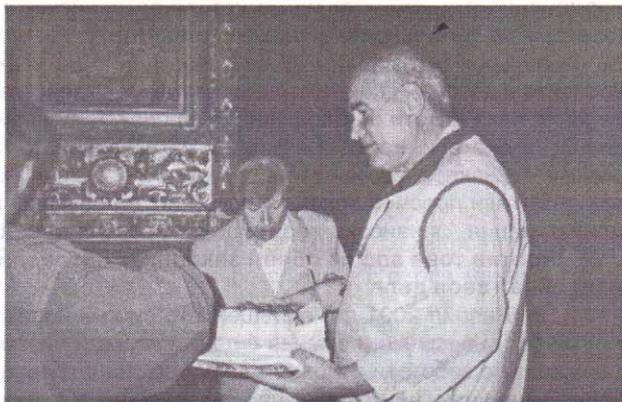
Движение "Шести април" – Пловдив

Гробът на цар Борис III в Рилския манастир

Йоан, група от Движението и в присъствието на председателя и зам.-председателя на БНФ (Инк.) – САЩ, господата Александър Дърводелски и Гошо Спасов, беше приета от него на почти едночасова среща със спомени и мисли за днешното положение на държавата ни.

На 28 август 2002 г. Движение "Шести април" – Пловдив, почете паметта на О'Бозе почившия в Рилския манастир цар Борис III с хляб и вино. След отслужената панихида в храма на манастира от игумена епископ

Г-н Жеко Жеков и г-жа Мишка Гатева от Движение "Шести април" разчупват питата на 28 август по повод възпоменанието в Рилския манастир

Група от Движение "Шести април" бяха приети от игумена на Рилския манастир на 28 август

април" бе отслужен молебен с водосвет. На него присъстваше и г-н Гошо Спасов, зам.-председател на БНФ (Инк.). Придружаваше го г-н Жеко Жеков – председател на Движението.

***

С присъствие на тържествената заря пред паметника на Съединението в Пловдив Движението почете 6 септември – една светла дата, ден на нашия национален празник.

***

На 8 септември 2002 г. в църквата "Св. Св. Кирил и Методий" в Пловдив Движение "Шести април" отдаде почит към загиналите при страшни, невиджани изтезания след 9 септември 1944 г. Поклон пред светлата им памет!

***

В деня на Независимостта отново в църквата "Св. Св. Кирил и Методий" от името на Движение "Шести

От ръководството на Движение "Шести април"

Защо да вярваме на царя

Навърши се една година от пълното доверие, което народът даде на царя, който се яви като спасител на Отечеството, в което народът бе изпаднал в отчаяние, бедност и безнадеждност.

Тези, които сринаха държавата до това състояние, продължават с всевъзможни похвати да разрушават това доверие, като на практика се стремят да обединят всички политически сили против НДСВ.

Всъщност срещу кого е насочена тази борба? Няма никакво съмнение, че тя е срещу българския народ и кои са причините за нея?

С разпадането на комунистическата система и въвеждане на перестройката БКП създаде своя стратегия начело с Андрей Луканов и Ал. Лилев за запазване на властта си, като се маскира с името БСП и под тази маска заграби цялата икономическа мощ на страната. Чрез свои икономически групировки усвои напълно ключе-

ния външен дълг над 12 милиарда долара, за който няма отчет и до днес, но доведе страната до пропаст с арена за политически убийства между възползвалите се от плячката. Въведеният валутен борд като гаранция за изплащането на заема постави държавата в тежка икономическа зависимост от световните банки и се отразява върху цялостната стопанска стабилност в страната: земеделие, индустрия, строителство, търговия, транспорт, кредит, заплати, изхранването и здравеопазването на народа. На второ място, предизвика се пълен хаос в управлението и съдебната власт, въпреки прокламираната деполитизация. **Полицията, войската, администрацията, съдебната власт и стопанските предприятия бяха и останаха в ръцете на бившите комунисти.** Със създадената несменяемост и имунитет на магистратурата, висшите служители и народните представители, под благовидната гаранция за професионална независимост не бе възможно да се възстанови ефективно редът и законността. Нито да се потърси отговорност общо и поотделно на всеки един за извършените престъпления срещу държавата, избитите и разорени най-достойни българи и семействата им без съд и присъда. А за тези, за които имаше някакви дела, те бяха иззети от Държавна сигурност от съдилищата и унищожени със строго секретни разпореждания на висши служители, които все още не са наказани, като предварително гарантираха живота си с премахване на смъртното наказание, което съществува в най-цивилизованите страни.

На тази порочна основа е известно, че беззаконията продължиха от продажни правителства, корумпирана приватизация, финансови пирамиди и изнесени чрез банкови фалити и операции милиарди левове.

Против това зло се обяви законният наследник на трона на българските царе с високото съзнание, че изпълнява своя дълг.

На 6 април 2001 г. в обръщението си към народа той апелира за доверие към него, промяна в мисленето, почтеност във всичко, промяна в политическата система от разединение в обединение и поемане на съдбата на държавата в собствените ръце на народа, защото нищо не може да се постигне без страдания и общо усилия. С това той показва, че познава най-съкровения и тайни възжелания на народа и без шум и пропаганди спечели съкрушителна победа в изборите.

Благодарение на силата на своето удивително умение да наблюдава, да постоянства и вниква с любов в същността на всичко, той започна тухла по тухла да поправя разрушеното и да изгражда духовно и материално вечната и непобедима България, заемаща достойно място в световните борби и просвета.

Основната му задача е да обедини реално народа и да възстанови моралните му ценности, защото чрез широко лансирания от предшестващите управници плурализъм и демокрация се стигна до разпокъсване на политическите партии и разединение на народа със стремеж към лично облагодетелстване под маската на защита на обществените и държавни интереси.

Срещу реалното осъществяване на тази основна задача с привличане в управлението на способни държавници от различните политически партии се опълчиха почти всички политически парвенюта, паднали от власт, и дирижираните от тях държавни институции: радио, телевизия, преса и стопански и общински управления с всевъзможни предизвикателства, злепоставяния, подлости и яростни изяви, стигащи до обвинения в непочтеност, неспособност и връщане в Мадрид.

Това наложи царят да поеме непосредствено управлението в ръцете си като министър-председател с невиджания досега в света пример "цар премиер", който буди адмирациите на всички държавници.

На този пост той работи неуморно в кабинета, в парламента и международно със завидно умение, посрещан и изпращан от всички правителства и държавни глави с възторг и готовност да подкрепят България в благородните ѝ начинания и стремежи за приемането ѝ в световната общност, Европейския съюз, НАТО и като център на Балканите.

Затова да вярваме на обещанията му и волята му за успех **непоколебимо** и с нашата вяра да заставим всички, изпаднали в дива ярост срещу него: да млъкнат и да се превърнат в негови последователи – така България ще стане могъща и несъкрушима.

Така нацията в страната и извън нея има нужда в лицето на Н. В. Симеон II да защити себе си и националните идеали на Отечеството.

Кр. Чорбаджийски, адвокат, Пловдив

Пишат ни

Уважаема редакция,

Пиша ви това писмо за информация относно списание "Борба". Получих за разпространение 5 броя от списанието за месец юли, а не 10 броя. Сигурно е станала някаква грешка.

Господа, комунизмът в провинцията не е завършил. Всички управляващи са все комунисти, и то почти навсякъде в Русенски регион. А така също в почти цялата страна. Станах с впечатлението, че комунизмът се завръща, щом паметници искат да слагат на Тодор Живков в Плевен и на Г. Димитров в Димитровград. А какво значи паметникът на съветската армия в София и паметникът на Альоша в Пловдив? Какви са тия символи на тия поробители на страната, а ние ще се прекланяме на тях – не е ли срам за нас?

П. Петков, с. Долна студена, Русенско

Бел. рег. – Господин Петков,

Не е допусната грешка, като са Ви изпратени само 5 (пет) броя сп. “Борба” за разпространение. Изпратете имената на читателите на списанието и изпратените бройки ще отговарят на тях.

Господин Спасов,

Сърдечни поздравии по случай избирането Ви за зам.-председател на БНФ (Инк.) и представител на организацията в България и награждаването Ви с медал за заслуги в борбата против комунизма и за свободата на България. Пожелавам Ви здраве, бодрост и успехи.

Д. Валачев, Габрово

До редакцията на “Борба”

Макар да не Ви познавам лично, г-н Спасов, но чрез списанието, което се печата под Вашето ръководство и колектив, разбирам за широката Ви народополезна дейност, която се върши от вашия колектив и цялата мрежа родолюбиви българи, останали верни последователи на Българските национални легиони, които радаят за суверенна, единна и демократична България! Но без намесата на националното ни зло – комунизма!

Не е лошо, ако имате възможност, да изпращате повече бройки на сп. “Борба” (до 10 бр.) на г-н Трайков, за да ги разпространява и на други българи тук, във Виена, за да добиват все повече ясна представа кое е добро и кое е зло за нашата мила родина България.

Със сърдечни поздравии за България!

С почит Бисер Михнев, Виена

Уважаема редакция,

Благодаря за редовното изпращане на “Борба”. Давам го на госта хора, дори и в Плевен го нося. Бих ви помолила, ако е възможно, да ми изпращате 4-5 броя. От Пловдив от клуба на БДФ не мога да взимам, тъй като преустановиха да получават. Сигурно са ви известни причините.

Четейки писаното, идвам на себе си от кошмара, в който живеем.

С уважение Р. Манчева

Уважаема редакция на сп. “Борба”,

Издаваното списание “Борба” на Българския национален фронт Инк. е една необходимост за българското общество. Чест прави на издателите, че го има и че може да се притежава и чете от всеки, който се чувства българин. Това е така, защото “Борба” напомня за историческите корени, развитието, националните идеали, героизма, борбите, жертвите на българите. Възрастните изпитват удовлетворение от излаганите истини в него, защото не бива да се забравя миналото на един праславен народ, чието обезличаване се целеше от чужди сили и свои предатели в продължение на десетки години.

Нека това най-българско списание продължава да сее българско семе в сърцата и душите на народа ни и така българската нива да се прочисти от всякакви плевели.

Като пожелавам здраве и сили на редакционния колектив, оставам с най-добри чувства

Ваши Михаил АНДРЕЕВ, София

Многоуважаема редакция,

Бързам да ви благодаря за брой трети на нашето идейно списание “Борба”.

Чрез него се поддържа родолюбивият национален дух на всички патриоти, пръснати по света.

Статията на г-н г-р Иван Дочев “**ДА НЕ СИ ПРАВИМ ИЛЮЗИЯ**” е много силна, правдива и бие тревога, тя заслужава да бъде популяризирана, за да стигне до всеки български дом, като предлагам да се отпечата като листовка (позив) и да бъде разпространена.

В заключение ще ви кажа – родих се в свободно отечество и искам да умра свободен!

Бог да ви благослови и закриля! За България!

Стамен Миков, Видин

Благодарност

Благодаря на всички приятели, съмишленици, симпатизанти на идеите на Българския национален фронт и на читателите на сп. "Борба", които с писма, телеграми и телефонно ме поздравиха във връзка с избирането ми от 28-я конгрес на БНФ за заместник-председател на организацията и награждаването ми с високото отличие-медал за заслуги в борбата срещу комунизма – за свободата на България.

Желяя им здраве и бодър дух.
ЗА БЪЛГАРИЯ!

Гошо СПАСОВ

Нови книги

Беленски спомени

Излезе от печат книгата "Беленски спомени" от бившия политзатворник и лагерист Тома Захариев Томов. Роден в Трън, приел идеалите на легиона в България, той встъпва в неговите редове през 1937 г. като ученик. После става водач на легионерската организация в гимназията, която се нарича "Иван Дочев" – на името на водача на легионерите. Негово верую в живота е било "Борба за осъществяване на високи национални идеали на българския народ и непрекъснат духовен и материален възход."

След завършване на школата за запасни офицери Тома Томов постъпва в Софийския университет и следва финансови и стопански науки. Като студент трета година е подведен под съдебна отговорност с измисленото обвинение, че той и още петима студенти легионери се борили да свалят народната власт. Това е един от първите съдебни процеси срещу легионери след присъдите от т.нар. народен съд. Осъден е на 10 години затвор.

Пътят към неговата Голгота минава през затворническите килии на Пазарджишкия, Сливенския, Шуменския затвори, а от 1952 г. четири години изживява ужасите на комунистическите изверги на острова на смъртта – Белене. Изпитал е всичко на жестоката репресивна машина на комунистическата власт в затворите и лагерите на о-в Белене през най-хубавите години от своя живот.

В книгата си описва ужаса, който са понесли като него хиляди честни, родолюбиви българи. В затворите и лагера неговите пътища се пресичат с много легионери, социалдемократи, бранници, анархисти, земеделци николапетковисти, трайчокостовисти, изтъкнати политици, духовници, журналисти, лекари, професори, юристи...

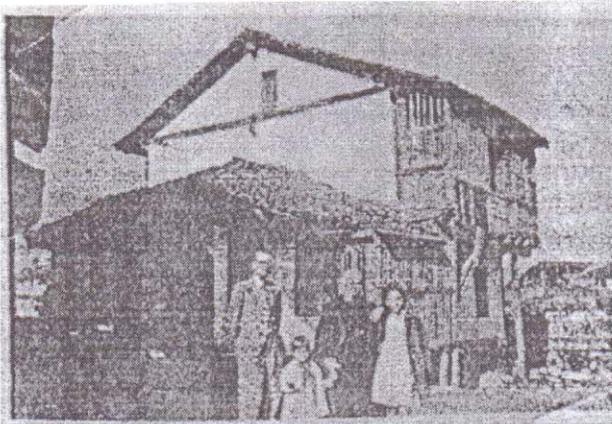
Димитър Балачев

Даваме място на спомените на нашия приятел и съидейник г-н Кирил Туджаров, които, събрани в една книга, ще представляват наистина ценно и интересно четиво за миналото

Български пътища към вечността

Пазарджиклии често ходехме през лятото на отгих, почивка и чист родопски въздух, слънце и най-вече за минералните извори, които изобилстваха в трите градчета, наредени едно след друго, като се започне от Чепино, мине се през Лъджене и се стигне до високото градче Каменица. Днес тези три малки градчета образуват един общ град – Велинград. През края на юни и началото на август 1943 г. с нашето семейство отидохме в Каменица. Майка ми да лекува ревматизъм и ишиас, а аз – ученик в гимназията, да обикалям красивите Родопи.

Е, разбира се, че по нареждане на мама два пъти в седмицата ходех в Каменската баня, за да се гмурна в басейна при несъгласието на болните, които като тюлени стояха неподвижни в басейна и не

сн. 1

свирката на всеки завои... Хеле по едно време вагоните спряха да се клатушкат и ние се намерихме пред гаровата постройка на Банско! С нас са и двете внучки – едната на десет години, а другата на пет.

– Ура! Пристигнахме! – се провикнаха децата.

Минахме боровата гора и се запътихме веднага за град Банско, който е наблизко до самата гара. Фотоапаратът е през рамо и очаква нареждане за снимки.

Банско! Старинно балканско градче, загърнато от Пирина, а Ел-тепе извисило глава към облаците, пазейки Банско като страж, сякаш иска да проговори:

– Пазете го! Банско ви свързва с историята българска, тук са се родили двама безсмъртни възрожденци – Отец Паусий и Неофит Рилски!

Обиколихме хубавото градче, чиито къщи са все от гървен материал. Е, срещат се и къщи, построени от тухли, а църквата е заградена със здрава, от камък и тухли, ограда.

сн. 3

църква, построена през 1835 г., а камбанарията – през 1865 г. (снимка 6).

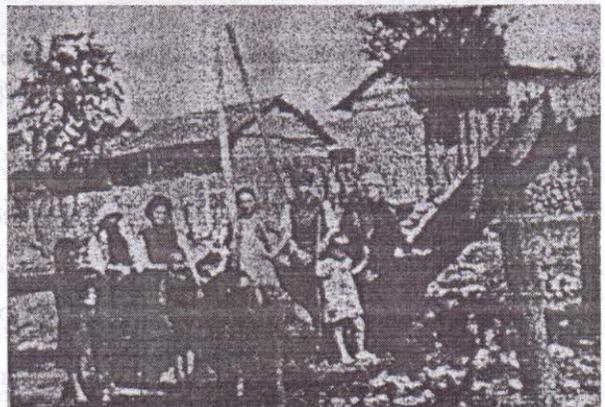
Движим се в градчето, в което наоколо се наблюдават стари гървени сгради, а така също и нови, изградени с тухли и камъни, на по един и два етажа.

Пред нас е младеж. Питаме го къде е къщата на Неофит Рилски, а той ни сочи с ръка:

позволяваха водата да се раздвижва...

Спомням си, че срещу баята имаше една редица с ковачници. На едно магазинче отгоре се мъдреше малка тенекиена табела с надпис: “Ковачница Керин”. Да, тук е живял и работил Владо Керин – Черноземски! Един ден мама казва, че толкова време сме в Каменица, па и друга година сме летували тук, а не сме отишли да видим Банско – родното място на Неофит Рилски и на Отец Паусия. Речено-сторено! На първи август рано сутринта се намирахме на гара Лъджене и с първото влакче потеглихме за Банско.

Първобитните вагони се люлеят по теснолинейните релси, които постоянно криволичат, а локомотивът не остава мирен – свири ли, свири

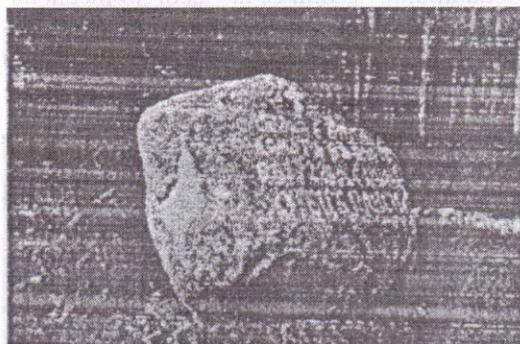

сн. 2

Натъкваме се на двуетажна гървена мелница, която е сред градчето (снимка 1). Отвън се слуша тракането на кречеталото. Водата тече в изобилие, а по висок гървен улей буйната струя се излива във водовъртеж, а от там тръзва по своя път из нанадолницето (снимка 2). Фотоапаратът е запомнил вече две хубави снимки! Ето, пак чешма с гълго гървено корито, сигурно овцете спокойно да пият студената балканска вода (снимка 3). Попадаме на малка обградена градинка. Пази се чиста – това е дворното място на Отец Паусий, където е била построена родната му къща (снимка 4). Пред малко борче има голям камък, на който е изгълбан надпис: “Тук е бил домът, в който в 1722 г. се е родил Отец Паусий” (снимка 5). Ето ни пред камбанарията на новата

сн. 4

сн. 5

вдъхновител на всички родолюбци в Пиринския край.

Светското име на Неофит Рилски е Никола Поппетракиев (поп Петров) Бенин или още Никола Петров.

В Рилския манастир Никола, както вече споменах, е покръстен с името Неофит.

Той се проявява като добър педагог, съставител и издател на учебници и е един от първите духовни водители през Възраждането. След закриване на Банското килийно училище, през 1811 г. Никола е изпратен от заможните си родители в Рилския манастир, за да продължи образованието си: четмо, писмо и иконопис. В манастира попада под въздействието на отлични патриоти и духовници.

Неофит продължава учението си в Мелнишката гръцка духовна школа. Завършва я.

Ако се върнем малко по-назад в живота на Неофит, ще разберем, че той е първият учредител на Габровското училище. За да бъде поле-

сн. 7

– Ето, ей тази отсреща.

С възвращение, през голяма гървена врата влизаме в голям обширен стопански двор с една двуетажна постройка, по чиито стени е простряла клони голяма лоза (снимка 7). В двора има двуетажни навеси за сено и земеделски сечиба.

Научили за нашето присъствие, в двора на Неофит Рилски идват деца, мъж на около 30 години и една баба на около 80 години. Това са сродници на Неофит. Бабата (снимка 8) е братовчедка на Неофит, а младежът – учител в селото, е от родовия му корен. Малчуганите – седем на брой, облечени в чисти грехи, са все сродници на Неофит (снимка 9).

Не успяхме да видим минералните води, с които Банско е известно. Напускаме доволни дома на Неофит Рилски, който е роден на 28 април 1723 г. в с. Баня – Разложко, а днес гр. Банско! Изникнало преди векове в полите на Пирин, където борците за свобода на родна Македония свободно са пели:

Ечете гори, поля, балкани от бойни песни и ура...

Сноват борците великани навред, готови за борба!

А гърмежите на карабините са цепели въздуха и ехото се носело от дебри на дебри комитски!

Неофит Рилски расъл под защитата на Ел-мене, връх, извисявал глава в облаците и който бил закрильник и

сн. 6

ходил да се подготви в Букурещ. Там изработва учебници и помагала за учениците си. Освен в Габрово, където се е задържал две години, Неофит учителства в Копривница и Казанлък. Едни от по-важните му трудове са: Болгарска граматика, 1835 г., Словар Греко-славянски, Взаимоучителни таблици и други.

Възрожденецът Неофит Рилски, “Патриарх на българските учители и книжовници”, е бил и добър иконописец и художник, а в това число и портретист.

сн. 8

сн. 9

В 1821 г. Неофит Рилски отново се завръща в Рилския манастир и се запознава с Паусиевата история.

Дейността на възрожденеца Неофит Рилски се простира в две епохи: робска – през времето на турското робство, и следосвободителна, за да продължи творческата си дейност вече като свободен българин!

За отца Паусия и за Неофит Рилски може много, много да се пише и да се поучим днес от тяхната обич и всеотдайност към народ и Родина!

Човешкият живот тука, на земята, не е вечен: Неофит Рилски предава Богу дух в Рилския манастир през 1881 г.

Отец Паусий и Неофит Рилски са два буйно и вечно горещи духовни огньовете, които ще осветяват пътя на българина във вечността!

*Кирил Туджаров,
Сн. личен архив*

По стъпките на анкетата, обявена в бр. 4 на сп. "Борба"

В представителството на БНФ (Инк.), САЩ, в България се получиха 27 писма с отговори по обявения в бр. 4 на списанието конкурс "КАКВО ЗНАЕТЕ ЗА ИВАН БАГРЯНОВ". От тях може да се направи изводът, че средното и по-възрастното поколение добре познават политическите събития, предшестващи съдбовната за България дата 9 септември 1944 г. В редица отговори се дават и персонални коментари за времето юни – 30 август 1944 г., когато именно г-н Иван Багрянов оглавява Министерския съвет на България.

Редакционният съвет предложи и представителството прие **ДА БЪДАТ ПООЩРЕНИ ВСИЧКИ УЧАСТНИЦИ В КОНКУРСА С НОВОИЗЛЯЗЛАТА КНИГА "СПОМЕНИ С ИВАН БАГРЯНОВ" ОТ Д-Р НАЙДЕН НАЙДЕНОВ.**

Първите получени правилни отговори са на:

М. Терзиев – Цар Калоян
М. Андреев – София
И. Хаджииванов – Шумен
Т. Дечков – Мраченик

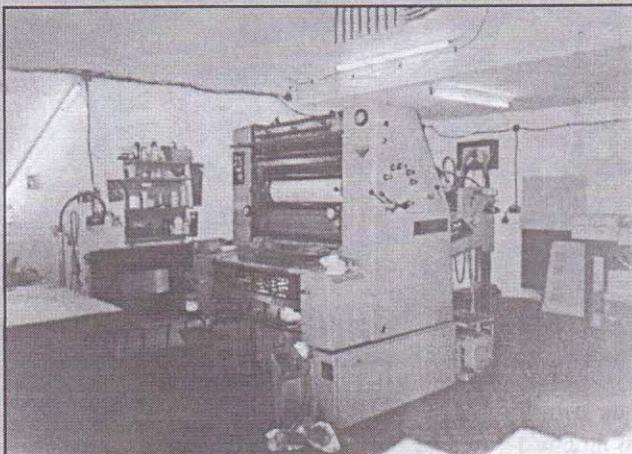
З. Аргилашки – Съединение
Г. Чолаков – В. Търново
Б. Гърдев – Горна Оряховица
Д. Иванова – София

За представителството: Г. Спасов

Редакцията умолява сътрудниците си от и извън България да си направят график за изпращане на материалите за публикуване в бр. 1 – 2003 г., в списание "Борба" така, че да бъдат получени в редакцията в България най-късно до 10 декември 2002 г. Закъснелите материали ще останат за отпечатване в мартенския брой.

Печатница "Отечество" ООД

София, бул. "Стамболийски" 125 (входът от ул. "Осогово"), 30 СОУ, тел./факс 223 531
(Регистрирана в Соф. градски съд, ф.г. № 10127 от 22 юли 1995 г.)

Извършва всички видове полиграфически услуги.
Черно-бяла и цветна печат.

**СПИСАНИЕ "БОРБА" СЕ ПЕЧАТА ВЪ
ПЕЧАТНИЦА "ОТЕЧЕСТВО"**

ПЕЧАТА:

книзи, списания, дупляни,
етикети, проспекти, календари,
вестници, рекламни плакати
и групи на цени,
гостялни за всички.

Посрещниците ползват
изключително големи комисиони.

За чужди граждани, желаещи да
ползват услугите на
печатницата на съответния език
за книги, каталози, реклами и гр.,
контакти се установяват
кореспондентски или телефонно
от 13,00 до 17,00 часа българско
време на посочения телефон.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. За да се избягнат високите такси при изваждане или осребряване на чекове в валута, различни от тези в съответната страна, помощите да се изпращат:

въ левове – до Гошо Спасов, ул. "Алабак" 21, Бѐлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(От Европа помощите в валута могат да се изпращат и на адреса ни в България.)

In memoriam

Тъжен помен Една година без Тони

На 14 ноември се навършва една година от трагичната смърт на **АНТОН АНТОНОВ ВОРОШ**, който е роден в София на 25 февруари 1981 г. Той е син на члена на БНФ Антон Ворош, дългогодишен политически затворник и неуморен борец против комунизма.
Вечна памет на младия Тони!

БНФ

С голяма мъка съобщаваме на всички близки и познати, че на 14 септември 2002 г. почина на 82-годишна възраст

**О.З. СТЕФАН ИВАНОВ
ДУШКОВ**

Разделяме се с теб с много мъка и обич в сърцата. Вечно ще скърбим за твоята всеотдайност, честност, трудолюбие и човешка топлина.

Почивай в мир!

С дълбока скръб и тъга ви съобщаваме, че на 29 август 2002 г. почина **РАДОСЛАВ ИВАНОВ КУРТЕВ** на 84 години. Едно благородно сърце престана да тупти! Загубихме скъп и непрежалим човек. С много обич и безкрайна мъка си спомняме за него.

Комитет за защита на истината

Старинен храм "Св. София", ул. "Париж" 2

Отново разпъват Христа

Един от приоритетите на Новото Време е "решаването" на църковния проблем с разделението на БПЦ. Тази задача е важна, за да бъде докрай размазано и обезличено и без това оскъдното религиозно съзнание на българската нация и същото да се превърне в един еkleктичен бълвоч от толерантност и гружелюбие към всички, желаещи безвремето да се настанят трайно по тези географски ширини.

Впрочем и за децата стана ясно, че от 1971 г. насам не е съществувала канонична БПЦ. С решение № 145 от 8 март 1971 г. е назначен от Политбюро на ЦК на БКП за патриарх Ловчанският митрополит Максим. Нарушени са каноните и уставът на автокефалната БПЦ. Държавата грубо и безцеремонно се е намесила, лишавайки от суверенитет една вековна институция, каквато е Българската православна църква. Този жалък и гивашки акт е предшестван от насилия и репресии върху Църквата, които и след това с помощта на фалшивото и неканонично ръководство продължават да мачкат и измъчват вярващия народ и почтената йерархия.

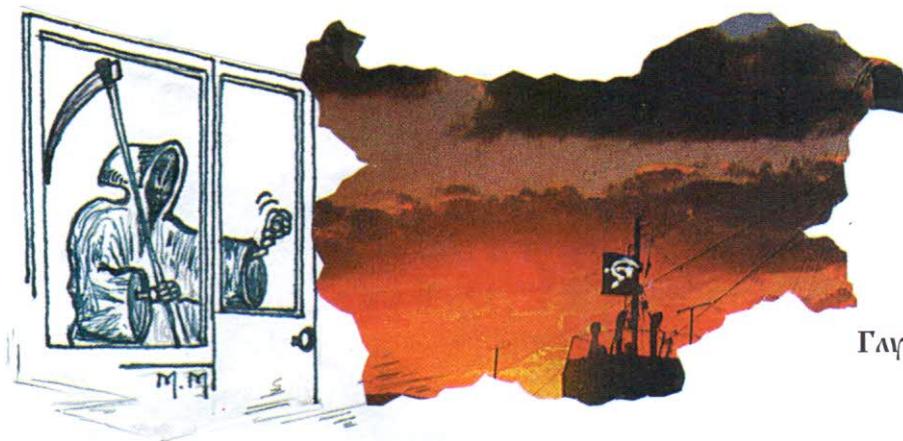
След демократичните промени беше създадено временно управление на БПЦ начело с Неврокопския митрополит Пимен (вече покойник) с цел да подготви свикването и провеждането на Църковно-народен събор, който да избере канонично ръководство за Българската православна църква. Избран е точно Неврокопският митрополит Пимен, защото само той и още двама митрополити още тогава (1971 г.) са изказали особено мнение и са разобличили в подробно писмо неканоничността на избора за патриарх. Държавата проучва въпроса и след необходимото разследване, графологична експертиза и процедури от правно естество потвърждава неканоничността и незаконността на проведената през 1971 г. избор за патриарх и поощрява провеждането на Всеобщ църковно-народен събор. От този момент започва унищителното и жалко боричкане на узурпаторите на църковния връх за изкривяване и унищожаване на истината. Черните раса и дълги бради не могат да скрият озлоблението и омразата в душите си. С присъщия им большевишки плам, със зъби и нокти те искат да оцелеят, за да осребряват спечелената с помощта на дявола позиция. Християните за 50 години са научени на пасивност и незаинтересуваност, която ги държи настрана от делата на тяхната Църква. Медийната машина, в услуга на рекомунизацията и большевишката реставрация, подкрепя червения патриарх и дезинформира вярващите, като крие Истината. Изтъкват се смешни и безсмислени аргументи, като тези, че трябва да се съхрани институцията БПЦ. Сякаш една институция може да съществува върху основи от лъжи, манипулации и беззаконие.

Доиде Новото време. Лъжите всеки ден се поднасят на тепсия като чисти монети. Президент – бивш комунисти, вице – може, целуват десницата на Максим. Никой не е виждал кръщелните им свидетелства, нито е изследвал техния християнски живот и начин на поведение, но това стига, за да се пренебрегнат и поругаят църковните канони и Устав и Максим да бъде всепризнат. Църквата ще продължи да живее в лъжа и срам. Новото време не се нуждае от Църква, а от още една лъжа, защото то живее и се храни с лъжи. Въпросът е докога. Според последното проучване на мнението на вярващите повече от два милиона българи не желаят да виждат начело на БПЦ узурпатора Максим. Насилственото му узаконяване от държавата на Новото време ще бъде опасна бомба със закъснител, която би могла да превърне България в Ирландия на Балканите. Фактът, че най-мощните конфликти по света са от религиозен характер, не е за пренебрегване. Душата по природа е религиозна и не търси насилие, затова и реакциите след религиозни репресии са остри и болезнени.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

На Нея

“...Мълчи народътъ!...
Глухо и страшно гърмятъ окови.”
Хр. Ботевъ

* * *

Не ме съди въ злочестата Си мжка,
че Тебъ оставихъ въ тежкитѣ Ти дни!
За сълзитѣ и нашата разлжка
вина ни въ менъ, ни въ Себе си търси!...

Недей мисли, че мога да забравя
ржката, що се гаври съ Твойта плътъ,
ржка, що смъртъ и ужаси остави
по своя кървавъ, сатанински пжтъ.

За менъ си Ти вила и все ще вждешъ
тъй обична, тъй света и до днесъ;
Велика въ Свойтѣ мжки ще превждешъ,
невинна – въ Свойта поругана честь.

Далечъ отъ Тебъ, ведно съсъ Тебъ живѣя,
съсъ Твойтѣ волки, горести, тегла –
и съ тозъ копнежъ въ сърдцето ми, що тлѣе
по Твоя чаръ и дивна красота!...

Защото Ти въ очитѣ Си разливашъ
на езерото синия лазуръ
и образтъ Ти сѣкашъ се облива
съ омайващия пламъкъ на божуръ!...

Дъхътъ на златожитнитѣ долини
ухае свежо въ Твонтѣ кждри –
и горскитѣ рѹбинени малини
сж Твойтѣ ѹстни – палещи искри...

* * *

Въ сърдцето ми мѣсто за друга нѣма:
за Тебъ живѣя и зова деня,
когато пакъ щастливи ще сме двама –
РОДИНО МИЛА, БАЩИНА ЗЕМЯ!...

Милко Мѹшмовъ –
Монтичело, Илиной, СЩ

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**